

แพรวสำนักพิมพ์

#1 New York Times Bestseller

เธอเดินทางข้ามกาลเวลา
ไปพบกับความรัก การผจญภัย และชายหนุ่ม

เอด์แลนด์

1

สร้างเป็นภาพยนตร์ซีรีส์ยอดนิยม

OUTLANDER

ไดอะนา กาลัดดอน เขียน ชิดฮัน จินดาอนันต์ แปล

ภาคหนึ่ง

อินเวอร์เนส ปี ๑๙๔๕

๑

เริ่มต้นใหม่

ที่นี้ ไม่ใช่ที่ที่น่าจะมีใครหายตัวไปได้เลย อย่างน้อยก็แวบแรกที่เราเห็นบ้านของคุณนายแบร์ดก็เหมือนสถานที่ให้บริการที่หลับที่นอนและอาหารเช้าแห่งอื่นๆ อีกนับพันในไฮแลนด์ปี ๑๙๔๕ กล่าวคือ สะอาดสะอาดและเรียบง่าย มีกระดาดปิดผนังลายดอกไม้ที่ซีดเลือน พื้นขัดมัน และเครื่องทำน้ำร้อนหยอดเหรียญในห้องน้ำ ตัวคุณนายแบร์ดเองเป็นคนร่างเตี้ยท้วมและสบายๆ ไม่ท้วงติงกับการที่แฟรงก์จะขนหนังสือและเอกสารหลายสิบชิ้นที่เขามักจะพกไปด้วยเวลาเดินทางมาวางเรียงรายในห้องรับแขกเล็กกระจ้อยร่อยที่ตกแต่งด้วยลายกุหลาบของเธอ

ฉันพบคุณนายแบร์ดที่โถงด้านหน้าระหว่างที่จะออกไปข้างนอก เธอขวางฉันไว้โดยเอามืออวบอ้วนมาจับแขน ชำยงและผมฉันด้วย

“ตายจริง คุณนายแรนดัลล์ คุณจะออกไปในสภาพนี้ไม่ได้นะ! นี่นะ ให้ฉันเอาผมปอยนั้นตัดหูให้นะ นั่นไง! สวยขึ้นเยอะทีเดียว นี่รู้ไหม ญาติฉันเล่าให้ฟังเรื่องผมตัดทรงใหม่ที่ไปลองมา ออกมาสวยแล้วก็อยู่ทรงเหมือนผืนเลยละ บางทีคราวหน้าคุณน่าจะลองทำผมแบบนี้บ้างนะ”

ฉันไม่กล้าบอกเธอหรือว่าความดีด้านของผมหยิกส้นน้ำตาลอ่อนของฉันนั้นเป็นความผิดของธรรมชาติอย่างแน่นอน ไม่ใช่เป็นเพราะความ

สะเพร่าใดๆ ของผู้ผลิตน้ำยาตัดผมถาวรเลย ส่วนผมหยักเป็นลอนสวยของเธอนั้นไม่ต้องเดือดร้อนกับความผิดเพี้ยนใดๆ แบบนั้น

“อะ แล้วฉันจะลองทำนะ คุณนายแบร์ด” ฉันโกหก “ฉันกำลังจะไปหาแฟรงก์ในหมู่บ้าน แล้วเราจะกลับมาดื่มน้ำชา นะคะ” ฉันรีบหลบพลบผ่านประตูออกไปตามทางเดินก่อนที่เธอจะทันจับผิดสารรูปที่ฉันไม่ดูแลให้ดีมากไปกว่านี้อีก หลังจากเป็นนางพยาบาลประจำกองทัพบาสีปี ฉันมีความสุขกับการหลุดพ้นจากเครื่องแบบและสิ่งของที่รับแจกมา ด้วยการสวมชุดกระโปรงผ้าฝ้ายเนื้อบางเบาพลดลายสดใสตามใจตัวเอง ทั้งที่ไม่เหมาะกับการเดินฝ่าดงเฮทเธอร์เลยแม้แต่น้อย

ใ่ว่ฉันวางแผนจะทำอย่างนั้นมากมายมาตั้งแต่แรกหรอกนะ ที่คิดไว้นะ ฉันอยากนอนตื่นสายในช่วงเช้า แล้วใช้เวลายามบ่ายอยู่กับแฟรงก์บนเตียงอย่างเกียจคร้านเป็นเวลานานๆ โดยไม่นอน แต่ก็ยากที่จะรักษาอารมณ์รักๆ ใคร่ๆ อย่างเนิบช้าได้ในเมื่อคุณนายแบร์ดดูตูดฉันอย่างขยันทันแข็งอยู่หน้าประตูห้องเรานี่เอง

“พรมนั้นจะต้องสกปรกที่สุดในทั้งไฮแลนด์ของสกอตเลยทีเดียวนะ” แฟรงก์ตั้งข้อสังเกตในเช้าวันนั้น ยามที่เรานอนอยู่บนเตียง ฟังเสียงคำรามดังสนั่นหวั่นไหวของเครื่องดูตูดในโรงทางเดิน

“สกปรกเกือบจะเท่ากับความคิดของเจ้าของบ้านเราเลย” ฉันเห็นด้วย “บางที่เราน่าจะไปโปรยดินมากกว่านะ” เราเลือกไฮแลนด์เป็นสถานที่มาเที่ยวพักผ่อนก่อนแฟรงก์จะเข้ารับตำแหน่งศาสตราจารย์สอนวิชาประวัติศาสตร์ที่ออกซฟอร์ด ด้วยเหตุผลที่ว่าสกอตแลนด์ได้รับผลจากความน่าสะพรึงกลัวทางกายภาพของสงครามน้อยที่สุดในบริเตนแล้ว อีกทั้งยังไม่ค่อยบ้าคลั่งไปกับความมโหฬารหลังสงครามซึ่งระบอบไปทั่วแหล่งท่องเที่ยวอันเป็นที่นิยมมากกว่านี้ด้วย

และฉันคิดว่าเราสองต่างก็รู้สึกว่ามันเป็นสถานที่อันเป็นสัญลักษณ์ในการรื้อฟื้นชีวิตคู่ของเราขึ้นใหม่ แม้จะไม่เคยหยิบยกเรื่องนี้มาคุยกันเลย เราแต่งงานกันและใช้เวลาดื่มน้ำผึ้งพระจันทร์สองวันในไฮแลนด์ เพียงไม่นานก่อนที่สงครามจะปะทุขึ้นเมื่อเจ็ดปีก่อน นี่คือแหล่งพักพิงอันสงบสุขที่เรา

จะได้ทำความรู้จักกันอีกครั้ง เราคิดอย่างนั้นโดยไม่รู้เลยว่า ในขณะที่กีฬา ตกปลาและกอล์ฟเป็นกีฬากลางแจ้งยอดนิยมของสกอตแลนด์ การชุปชิบ นินทากิเป็นกีฬาในร่มยอดนิยมเช่นกัน และเมื่อฝนตกในสกอตแลนด์บ่อย อย่างนี้ คนเราก็มักใช้เวลาอยู่ในบ้านกันมาก

“คุณจะไปไหนนะ” ฉันถามเมื่อแฟรงก์เหวี่ยงเท้าลงจากเตียง

“ผมไม่อยากให้ยายแก่นั้นผิดหวังในตัวเรานะสิ” เขาตอบ เมื่อลุกขึ้น นั่งตรงขอบเตียงโบราณแล้ว เขาก็ขย่มตัวเบาๆจนเกิดเสียงเอี๊ยดอัดเป็น จังหวะเสียดแก้วหู เสียงตูดฝุ่นในห้องโถงหยุดกึก หลังจากดั่งตัวขึ้นลง อยู่สักนาทีสองนาที เขาก็ส่งเสียงครางอย่างไ้ด้อารมณ์ดั่งลั่น แล้วหงายหลัง ลงบนเตียงพร้อมกับเสียงสปริงที่ส่งเสียงประท้วงสูงแหลม ฉันอดไม่ได้ที่จะ หัวเราะคิกคักใส่หมอน เพื่อจะได้ไม่รบกวนความเงียบสนิทราทกับไม่หายใจ ด้านนอกนั้น

แฟรงก์ยกคิ้วให้ฉัน “คุณจะต้องร้องครางอย่างสุขสมต่างหาก ไม่ใช่ หัวเราะคิกคัก” เขาเอ็ดด้วยเสียงกระซิบ “เดี๋ยวเธอก็คิดว่าผมลืลาไม่เอาไหน หรือก”

“คุณจะต้องทำต่อไปให้นานกว่านั้น ถ้าคาดหวังเสียงครางอย่างสุขสม ละก็” ฉันตอบกลับไป “แค่สองนาทีไม่คู่ควรกับอะไรที่มากกว่าเสียงหัวเราะ คิกคักหรือก”

“ผู้หญิงคนนี้ไม่นึกถึงใจคนอื่นบ้างเลย ผมมาที่นี่เพื่อจะพักผ่อนนะ ลืมแล้วหรือไง”

“คนที่เกียจ คุณจะไม่มีความต่องักงานให้สาแหรกตระกูลได้สำเร็จ หรือกนะ ถ้าไม่แสดงความขยันขันแข็งให้มากกว่านั้นอีกหน่อย”

ความกระตือรือร้นของแฟรงก์ที่จะมีลูกหลานสืบสกุลเป็นเหตุผลอีก ข้อหนึ่งที่เราเลือกไฮแลนด์ ตามเอกสารมอมแมมชุดหนึ่งที่เขาหอบไปหอบมา ด้วยนั้น บรรพบุรุษที่น่าเบื่อบางคนของเขามีความเกี่ยวข้องกบอะไรสักอย่าง ในดินแดนนี้เมื่อสมัยกลางศตวรรษที่สิบแปดโน้น หรือศตวรรษที่สิบเจ็ดกันแน่ ก็ไม่รู้

“ถ้าตระกูลนี้มันจะกุดอยู่แค่ผมโดยไม่มีลูกมีหลานละก็นะ ก็ต้องเป็น

ความผิดของเจ้าของบ้านที่ไม่รู้จักเหน็ดเหนื่อยของเราช่างนอกนั้นอย่างไม่ต้องสงสัยเลย จะว่าไปเราก็กางงานกันมาเกือบแปดปีแล้ว แฟรงก์น้อยไม่จำเป็นต้องปฏิเสธพร้อมพยานรู้เห็นก็เป็นลูกที่ถูกต้องตามกฎหมายอยู่แล้ว”

“ถ้าเขาปฏิเสธจริงๆนะ” ฉันพูดอย่างมองโลกในแง่ร้าย เราผิดหวังกันอีกครั้งแล้วเมื่อหนึ่งสัปดาห์ก่อนที่จะออกเดินทางมาพักผ่อนในไฮแลนด์

“ในสภาพอากาศที่เย็นสดชื่นกับอาหารบำรุงสุขภาพนี่แหละ เราจะทำอะไรได้นอกจากจัดการที่เสียเอง” อาหารค่ำเมื่อคืนก่อนเป็นปลาเฮร์ริงทอดมือเทียงเป็นปลาเฮร์ริงดอง และกลิ่นฉุนก็ก่อกวนที่ล่องขึ้นมาตามปล่องบันไดบอกให้เราได้อย่างแน่ชัดว่าอาหารเช้าจะเป็นปลาเฮร์ริงรมควัน

“ถ้าคุณไม่ได้กำลังคิดจะจัดการแสดงอีกรอบเพื่อให้ความรู้แก่คุณนายแบร์ตนะ” ฉันแนะนำ “คุณก็น่าจะแต่งตัวได้แล้ว คุณจะไปพบท่านสาธุคุณตอนสิบโมงไม่ใช่หรือ” ท่านสาธุคุณเรจินัลด์ เวคฟิลด์ พระvikาร์แห่งเขตวัดในพื้นที่นั้น จะเอะอะเบียดนายซื้อเด็กที่เข้าพิธีรับศีลตั้งชื่อซึ่งน่าสนใจเป็นอย่างยิ่งมาให้แฟรงก์ตรวจสอบ นี่ยังไม่ต้องพูดถึงโอกาสอันน่าสนใจที่ว่าเขาอาจจะเจอรายงานเปื่อยๆ ที่กองทัพบกส่งมาหรืออะไรทำนองนั้นซึ่งเอ่ยถึงบรรพบุรุษผู้อื้อฉาวของเขาก็ได้

“ทวดของทวดของทวดของคุณชื่ออะไรนะ ขออีกที” ฉันถาม “คนที่ลอยหายไปมาอยู่แถวนี้ช่วงกบฏครั้งหนึ่งนะ ฉันจำไม่ได้ว่าชื่อวิลลี่หรือวอลเตอร์”

“ที่จริงแล้วชื่อโจนาธานต่างหาก” แฟรงก์รับรู้อย่างสงบว่าฉันไม่สนใจประวัติครอบครัวเขาเอาเสียเลย แต่ก็ยังคงเตรียมพร้อมอยู่เสมอ พร้อมทั้งจะฉวยโอกาสเพื่อฉันแสดงความอยากรู้อยากมาแม้จะเล็กน้อยที่สุด เพื่อใช้เป็นข้ออ้างที่จะบอกเล่าข้อเท็จจริงทั้งหมดที่เขาู้จนถึงตอนนี้เกี่ยวกับพวกแรนดัลล์ในยุคเริ่มแรกและคนอื่นๆ ที่เข้ามาเกี่ยวข้องกับดวงตาของเขากลับมาเป็นประกายร้อนแรงอย่างอาจารย์ผู้บัลลังก์อีกครั้งขณะก่อดกระดุมเลื้อ

“โจนาธาน วูล์ฟเวอร์ตัน แรนดัลล์ ชื่อวูล์ฟเวอร์ตันนั้นมาจากชื่อลุงของแม่เขา ซึ่งเป็นอัศวินเล็กๆ จากซัสเซ็กซ์ แต่ใครๆ รู้จักเขาในชื่อ ‘แบล็กแจ็ค’ ซึ่งเป็นสมญานามที่น่าสนใจมาก ชื่อนี้เขาได้มาจากกองทัพ

น่าจะเป็นช่วงที่เขาประจำการอยู่ที่นั่นแหละ” ฉันพับหน้าลงกับเตียงและ
ทำเป็นกรน แพรงก็ไม่สนใจฉันและแสดงปฏิกิริยาทางวิชาการต่อไป

“เขาซื้อขยานายทหารในช่วงกลางทศวรรษสามสิบ หมายถึงทศวรรษ
๑๙๓๐ นะ และรับราชการยศร้อยเอกประจำกองทหารม้า ตามจดหมาย
เก่าแก่พวกนี้ที่เมย์ ญาติผมส่งมาให้ เขาทำงานในกองทัพได้ดีนะ เลือกอาชีพ
ได้เหมาะแล้วสำหรับลูกชายคนที่สอง ส่วนน้องชายเขาก็ทำตามประเพณี
เช่นกันด้วยการบวชเป็นพระ แต่ผมยังไม่เจอเรื่องราวเกี่ยวกับเขามากนัก
จะยังงี้ก็เถอะ ดยุคแห่งซานตริงแฮมชื่นชมแจ็ก แรนต์ลีย์ มากในสิ่งที่
เขาทำทั้งก่อนและในปี ๔๕ ด้วย กบฏจาโคโบต์ครั้งที่สองนะ คุณคงรู้” เขา
เน้นเสียงเพื่อผู้ฟังที่โง่เขลา ซึ่งก็คือฉันนั่นเอง “รู้จักไหม เจ้าชายชาร์ลส์รูปราม
กับคนพวกนี้นะ”

“ฉันไม่แน่ใจเสียทีเดียวหรอกว่าพวกสกอตจะรู้ว่าตัวเองแพ้ในเหตุการณ์
กบฏครั้งนั้น” ฉันขัดจังหวะพลางลุกขึ้นนั่งและพยายามจัดผ้าผมให้เป็นทรง
“ฉันได้ยื่นมาเต็มสองหุเลย เด็กซนเหล่าที่ผับเมื่อคืนเรียกเราว่าซาสเซนาค”

“อ้าว ก็ทำไมจะไม่ได้ล่ะ” แพรงก็พูดโดยไม่โกรธ “มันก็แปลว่า
‘คนอังกฤษ’ เท่านั้นแหละ หรืออย่างแย่ที่สุดก็ ‘คนนอก’ และเราก็เป็นอย่างนั้น
จริงๆ”

“ฉันรู้ว่ามันแปลว่าอะไร ที่ฉันไม่ชอบใจคือน้ำเสียงต่างหากล่ะ”

แพรงก็รื้อล้นชักตู้เพื่อหาเข็มขัด “เขาก็แค่หงุดหงิดเพราะผมบอกเขา
ว่าเบียร์นะมันอ่อน ผมบอกเขาว่าเบียร์ไฮแลนด์แท้ๆ ต้องใส่รองเท้าบูตเก่าๆ
ลงไปจนถึงเบียร์ด้วย และผลผลิตขั้นสุดท้ายจะต้องกรองผ่านชุดชั้นในที่ใช้
จนเก่าแล้ว”

“อ้อ เพราะอย่างนี้เอง บิลถึงออกมาสูงขนาดนั้น”

“แหม ผมปรับคำพูดให้มีชั้นเชิงกว่านั้นนิดหนึ่งนะ แต่ก็แค่เพราะว่า
ภาษาเกลิกมันไม่มีคำเฉพาะเอาไว้เรียกกางเกงชั้นใน”

ฉันอ้อมมือหยิบกางเกงชั้นในของตัวเองด้วยความอยากรู้ “ทำไมละ
ชาวเกลโบราณเขาไม่นุ่งกางเกงชั้นในหรือไง”

แพรงก็มองค้อน “คุณไม่เคยได้ยินเพลงเก่าเพลงหนึ่งที่ร้องว่าผู้ชาย

สกอตหนุ่มอะไรได้กระโปรงคิลต์เลยหรอ?”

“คงไม่ใช่กระโปรงยาวถึงเข่าสำหรับคุณผู้ชายหรอ?” ฉันพูดหน้าตาย
“บางทีฉันน่าจะออกไปหาคนท้องถิ่นสักคนที่นั่งคิลต์ ในระหว่างที่คุณไป
สังสรรค์กับพระวิคาร์และถามข้อมูลเขา”

“อ้อ พยายามอย่าให้โดนจับตัวก็แล้วกันนะแคลร์ อธิการบดีวิทยาลัย
เซนต์ไจล์สต้องไม่ชอบแน่”

เอาเข้าจริง ไม่มีใครนั่งคิลต์มาเดินป่วนเปียนอยู่ที่จัตุรัสในเมืองหรือช่วยอุดหนุน
ร้านค้าแถวนั้นเลย แต่ที่นั่นก็มีคนอื่นมากมาย ส่วนใหญ่แล้วเป็นแม่บ้าน
จำพวกเดียวกับคุณนายแบร์ดที่ออกมาซื้อของประจำวัน พวกนี้พูดมากและ
ขี้นินทา รูปร่างหนาตันและเสื้อผ้าพิมพ์ลายของพวกเธอทำให้ร้านค้าเต็มไปด้วย
ความอบอุ่นเป็นกันเอง รวากับเป็นเครื่องช่วยต้านย่นละอองหมอกหนาวเย็น
ของพื้นที่กลางแจ้งยามเช้า

ในเมื่อยังไม่มีบ้านของตัวเองให้ดูแล ฉันก็เลยแทบไม่มีอะไรต้องซื้อ
แต่สนุกไปกับการเดินดูตามชั้นที่เพ็งมีสินค้ามาวางเต็ม ด้วยความสุขใจ
เต็มเปี่ยมที่ได้เห็นสิ่งของมากมายมาวางขายอีกครั้ง นานมาแล้วที่ได้แต่รับของ
ที่กองทัพแจก ใช้ชีวิตโดยไม่มีของธรรมดาๆ อย่างสนุกกับไข และยี่งนาน
กว่านั้นอีกที่ไม่มีสิ่งฟุ่มเฟือยเล็กๆ น้อยๆ ในชีวิตเลยอย่างโคโลญเลอร์เบลล

สายตาของฉันอ้อยอิ่งอยู่ที่หน้าต่างร้านซึ่งเต็มไปด้วยสินค้าสำหรับ
ใช้ในบ้าน ไม่ว่าจะเป็นผ้าเช็ดจานและผ้าห่มก้าน้ำชาปักลาย เขียวและ
แก้วน้ำ ถาดพายหน้าตาธรรมดาเรียงซ้อนเป็นตั่ง และชุดแจกันสามใบ

ฉันไม่เคยเป็นเจ้าของแจกันสักใบเลยในชีวิต แน่่อนว่าในช่วง
สงคราม ฉันพักอยู่ในที่พักสำหรับนางพยาบาล ตอนแรกที่โรงพยาบาล
เพมโบรค ต่อมาก็เป็นสถานีกาสนาในฝรั่งเศส แต่แม้กระทั่งก่อนหน้านั้น
เราก็ไม่ได้อยู่ที่ไหนนานพอที่จะมีเหตุผลให้ซื้อของจำพวกนั้น ฉันคิดว่า ถ้า
ฉันมีของแบบนี้ล่ะก็ ลุงแลมเบิร์ดจะต้องเอาเศษหม้อแตกๆ มาใส่จนเต็ม

ก่อนที่จะฉีกดอกเดซี่สักกำเข้าไปใกล้มันเลยละ

แควนติน แลมเบิร์ต บีชัมบี หรือ“คิว”สำหรับนักศึกษาโบราณคดี และเพื่อนฝูงของเขา และ“ดร.บีชัมบี”ในแวดวงวิชาการที่เขาย้ายเข้าไปเป็นอาจารย์และใช้ชีวิต แต่เขาคือลุงแลมเบิร์ตสำหรับฉันเสมอ

เขาเป็นพี่ชายคนเดียวของพ่อ และญาติคนเดียวของฉันที่ยังมีชีวิตอยู่ในตอนนั้น เขาได้รับการเลี้ยงดูฉันซึ่งมีอายุห้าขวบตอนที่พ่อแม่ฉันเสียชีวิตจากอุบัติเหตุรถยนต์ เขาเตรียมจะเดินทางไปตะวันออกกลางในเวลานั้น แต่พักเรื่องเตรียมการเพื่อที่จะจัดพิธีศพ ขยายบ้านพ่อแม่ฉันทิ้งไป และพาฉันไปลงทะเบียนเข้าโรงเรียนประจำหญิงที่ดีแห่งหนึ่ง ซึ่งฉันยืนกระต่ายขาเดียวไม่ยอมเข้าเรียนเด็ดขาด

เมื่อจำเป็นต้องงดนิ้วโป้งๆ ของฉันออกจากที่จับประตูรถ และลากตัวฉันตามหลังขึ้นบันไดโรงเรียน ลุงแลมเบิร์ตผู้เกลียดความขัดแย้งส่วนตัวทุกชนิดก็ถอนหายใจอย่างโมโห แล้วในที่สุดก็ยกไหล่และโยนวิจารณ์ญาณอันดีออกนอกหน้าต่างไปพร้อมกับหมวกฟางทรงกลมหัวตัดของฉันที่เพิ่งซื้อมาหมาดๆ

“หมวกบ้าเอ๊ย” เขาพิมพ์เมื่อเห็นมันกลิ้งจากไปอย่างคึกคักทางกระจกมองหลังขณะที่เราเข้าเกียร์สูงทะยานไปตามถนน “ยังไงก็เกลียดเวลาผู้หญิงใส่หมวกอยู่ดี” เขาเหลือบตาลงมองฉัน จ้องฉันอย่างเกรี้ยวกราดไม่วางตา

“ขออย่างหนึ่งนะ” เขาพูดด้วยน้ำเสียงโหด “แกต้อง ไม่ เอารูปสลักจากหลุมศพเปอร์เซียของลุงไปเล่นตุ๊กตา อย่างอื่นไม่เป็นไร แต่ห้ามเล่นรูปปั้นพวกนั้น เข้าใจไหม”

ฉันพยักหน้าด้วยความพอใจ แล้วก็ไปตะวันออกกลางกับเขา ไปอเมริกาใต้ ไปแหล่งโบราณคดีหลายสิบแห่งทั่วโลก หัดอ่านหัดเขียนจากร่างบทความที่จะลงวารสาร หัดขุดส้วมหลุม ต้มน้ำ และทำสิ่งอื่นๆ อีกมากมายที่ไม่เหมาะสำหรับสุภาพสตรีน้อยๆ ที่พร้อมด้วยชาติตระกูลเอาเสียเลย จนกระทั่งฉันได้พบกับนักประวัติศาสตร์รูปหล่อผมสีเข้มที่มาปรึกษาลุงแลมเบิร์ตในประเด็นหนึ่งเกี่ยวกับปรัชญาฝรั่งเศส เนื่องจากสัมผัสกับการปฏิบัติศาสนพิธีของอียิปต์

แม้หลังจากที่เราแต่งงานกันแล้ว ฉันกับแฟรงก์ก็ใช้ชีวิตเร่ร่อนไปเรื่อย ๆ ตามประสาอาจารย์ชั้นผู้น้อย วิ่งไปวิ่งมาระหว่างการประชุมบนภาคพื้นทวีปกับแพลตฟอร์มจรวด จนกระทั่งสงครามปะทุทำให้เขาถูกส่งไปหน่วยข่าวกรองและฝึกทหารที่เอ็มไอ ๖ ส่วนฉันก็ถูกส่งไปฝึกงานพยาบาล แม้เราจะแต่งงานกันมาเกือบแปดปีแล้ว แต่บ้านใหม่ที่ออกซฟอร์ดก็จะเป็นบ้านที่แท้จริงหลังแรกของเรา

ฉันหนีกระเป๋าทิ้งเอาไว้ได้แชน แล้วเดินเข้าร้านนั้นไปซื้อแจกัน

ฉันไปเจอแฟรงก์ที่จุดตัดของถนนไฮสตรีกกับถนนเกียร์ไฮด์ แล้วเราก็เดินไปด้วยกัน เขาเลิกควมมองของที่ฉันซื้อ

“แจกันอะไร” เขายิ้ม “ยอดไปเลย ที่นี้คุณคงจะเลิกเอาดอกไม้มาใส่ในหนังสือของผมเสียที”

“นั่นไม่ใช่ดอกไม้ซะหน่อย ตัวอย่างที่เก็บมาศึกษาต่างหาก และคุณนั่นแหละที่แนะนำให้ฉันเรียนรู้เรื่องพฤกษศาสตร์ สมองจะได้ไม่ว่างในเมื่อตอนนี้ไม่มีงานพยาบาลให้ทำแล้ว” ฉันเตือนความจำเขา

“ก็จริง” เขาพยักหน้าอย่างอารมณ์ดี “แต่ผมไม่รู้ว่าจะมีอะไรเขียวๆ หล่นใส่ตักทุกครั้งที่ผมเปิดหนังสืออ้างอิง แล้วไอ้ที่สีน้ำตาลร่วนๆ น่าเกลียดๆ ที่คุณใส่ในหนังสือของทสก็ัมกับแบงค์สคืออะไรนะ”

“เกวราต์วีด ดีสำหรับคนเป็นริดสีดวงทวาร”

“เตรียมพร้อมสำหรับวัยชราของผมที่กำลังจะมาถึงสินะ แหม ช่างคิดอ่านรอบคอบอะไรอย่างนี้นะแคลร์”

เราลัดประตูรั้วผ่านเข้าไปพลางหัวเราะ และแฟรงก์ก็หยุดรอให้ฉันเดินขึ้นบันไดหน้าแคบๆ ไปก่อน

เขาคว้าแชนฉันทันใด “ระวัง! คุณไม่อยากจะียบมันหรอก”

ฉันยกเท้าขึ้นช้าๆ เหนือรอยเบื่อนสีน้ำตาลอมแดงดวงใหญ่ที่บันไดชั้นบนสุด

“แปลกจังเลย” ฉันบอก “คุณนายแบร์ดซัดบันไดทุกเช้าเลยนะ ฉันเคยเห็น คุณว่ามันจะเป็นอะไรได้”

แฟรงก์ชะงักตัวเหนือชั้นบันไดและสูดกลิ่นอย่างระมัดระวัง

“ถ้าให้บอกตอนนี้ละ ผมว่ามันเป็นเลือด”

“เลือด!” ฉันถอยกลับไปประตูก้าวหนึ่ง “เลือดใคร” ฉันมองเข้าไปในบ้านอย่างไม่สบายใจ “คุณคิดว่าคุณนายแบร์ดจะประสบอุบัติเหตุอะไรสักอย่างไหม” ฉันนึกภาพไม่ออกเลยว่าเจ้าของบ้านที่สะอาดเรียบร้อยของเราจะทิ้งคราบเลือดให้แห้งกรังบนบันไดหน้าบ้านได้ นอกจากว่าจะมีเหตุหายนะร้ายแรงบางอย่างเกิดขึ้น และนี่ก็สงสัยขึ้นมาชั่วขณะว่าห้องรับแขกอาจจะเป็นที่ซ่อนตัวของฆาตกรมือขวานที่คลุ้มคลั่งอยู่ก็ได้ แม้แต่ตอนนี้ก็เตรียมตัวจะกระโจนใส่เราพร้อมแหกปากร้องเสียงแหลมชนิดที่ทำให้สั่นหลังเย็นวาบ

แฟรงก์สันคิระะ เขาเขย่งเท้าเพื่อมองข้ามแนวพุ่มไม้เข้าไปในสวนบ้านข้างๆ

“ผมว่าไม่น่าละ มีคราบแบบเดียวกันอยู่บนบันไดบ้านคอลลินส์เหมือนกัน”

“จริงเหรอ” ฉันเขยิบเข้าไปใกล้แฟรงก์ ทั้งเพื่อจะมองข้ามแนวพุ่มไม้และเพื่อให้แน่ใจขึ้น ไฮแลนด์ดูไม่น่าจะเป็นสถานที่ที่จะเกิดเหตุฆาตกรรมหมู่ได้ แต่แล้วฉันก็สงสัยว่าฆาตกรจำพวกนั้นใช้หลักเกณฑ์ที่มีเหตุผลอะไรด้วยหรือเวลาเลือกสถานที่ก่อเหตุ “นั่นมันออกจะ...ไม่น่าดูเอาซะเลย” ฉันตั้งข้อสังเกต ไม่มีร่องรอยของชีวิตจากบ้านหลังข้างๆ นั้น “คุณคิดว่าเกิดอะไรขึ้นคะ”

แฟรงก์ขมวดคิ้วและใช้ความคิด จากนั้นก็ตบมือกับขาในทางกองอืดใจหนึ่งเมื่อนึกอะไรออก

“ผมคิดว่าผมรู้แล้ว! รอตงนี่แป๊ะหนึ่งนะ” เขาพุ่งตัวไปที่ประตูรั้วและวิ่งเหยาะๆ ไปตามถนน ทั้งให้ฉันยืนแคว้งอยู่ที่ขอบบันไดหน้าบ้าน

ไม่นานเขาก็กลับมาพร้อมรอยยิ้มสดใสอย่างแนใจ

“ใช่แล้ว ต้องใช่แน่ ทุกบ้านที่เรียงกันไปนี้มีหมดทุกหลังเลย”

“มีอะไร ฆาตกรโรครจิตมาเยือนหรือ” ฉันพูดหัวนเล็กน้อย ยังคง

หวาดหวั่นใจที่อยู่ดี ๆ ก็ถูกทิ้งไว้คนเดียวโดยมีเพียงคราบเลือดดวงใหญ่เป็นเพื่อน

แฟรงก์หัวเราะ “ไม่ใช่ พิธีบวงสรวงอย่างหนึ่งนะ น่าสนใจมาก!” เขาลงไปคลานสี่ขาบนพื้นหญ้าและมองคราบนั่นอย่างสนใจ

นี่แทบไม่ได้ฟังดูดีไปกว่าฆาตกรโรคจิตเลย ฉันลงไปนั่งยอง ๆ ข้างเขา และยื่นจมูกเมื่อได้กลิ่น ตอนนั้นยังเร็วเกินกว่าจะมีแมลงวันมาตอม แต่มีแมลงไฮแลนดส์คล้ายยุง ตัวใหญ่ ๆ คลานช้า ๆ รอบคราบนั่นสองสามตัว

“คุณหมายความว่ายังไงที่ว่า ‘พิธีบวงสรวง’” ฉันถาม “คุณนายแบร์ต เข้าโบสถ์เป็นประจำนี่ เพื่อนบ้านทุกคนก็เหมือนกัน นี่ไม่ใช่เงินของพวกเขาตรูอิด หรืออะไรอย่างนั้นนะ”

เขายืนขึ้น บัดยอหดหญ้าจากกางเกง “คุณรู้แค่นั้นเอง แม่เด็กน้อยของผม” เขาว่า “ไม่มีที่ไหนในโลกที่ความเชื่อโซคลางกับเวทมนตร์เก่าแก่โบราณจะผสมผสานเข้ากับชีวิตประจำวันยิ่งกว่าไฮแลนดส์ของสกอตอีกแล้ว จะเข้าโบสถ์หรือไม่เข้า คุณนายแบร์ตก็ยังเชื่อในตำนานพื้นบ้านโบราณอยู่ดี เพื่อนบ้านทั้งหมดก็เหมือนกัน” เขายกนิ้วเท้าที่ตะไบเล็บมาอย่างดีนิ้วหนึ่งชี้ไปที่คราบเลือดนั้น “เลือดไก่ดำตัวผู้” เขาอธิบายด้วยท่าทางพอใจ “บ้านใหม่เอี่ยมกันทั้งนั้น เห็นไหม สร้างด้วยวัสดุสำเร็จรูป”

ฉันมองเขาอย่างเยินชา “ถ้าคุณเข้าใจว่าแค่นั้นก็อธิบายหมดทุกอย่างแล้วละก็ คิดใหม่ได้เลย การที่บ้านพวกนี้มีอายุเท่าไรมันจะต่างกันยังไงหรือ แล้วทุกคนไปอยู่ที่ไหนกันหมด”

“น่าจะอยู่ในผับ ไปดูกันเถอะ ดีไหม” เขาคว้าแขนฉันและจับจูงออกจากประตูรั้ว แล้วเราก็ออกเดินไปตามถนนเกียร์ไซด์

“สมัยก่อนนะ” เขาอธิบายไปด้วยระหว่างที่เราเดินไป “แล้วก็ไม่นานมากนักด้วย เวลาสร้างบ้านสักหลัง ตามธรรมเนียมจะต้องฆ่าอะไรสักอย่างมาฝังไว้ใต้ฐานราก เป็นการบวงสรวงดวงวิญญาณในผืนดินแถวนั้นนะ เขาจะวางฐานรากในร่างลูกคนแรก และในลูกชายคนสุดท้ายของ เขาจะตั้งประตูรั้วไว้ตรงนั้น” ตั้งแต่โบราณกาลมาแล้ว

ฉันตัวสั่นกับคำพูดที่เขาบอกมา “ถ้าเป็นอย่างนั้น ฉันว่าพวกเขา ก็

ทันสมัยและมีความรู้ความเข้าใจใช้ได้ทีเดียว ที่เปลี่ยนไปใช้ไก่แทนนะ คุณหมายความว่าเพราะบ้านพวกนี้ค่อนข้างใหม่ ไม่มีอะไรฝังอยู่ข้างใต้ ตอนนั้นคนที่อยู่อาศัยก็เลยแก้ไขในสิ่งที่ปล่อยปละละเลยกันมา”

“ใช่แล้ว ถูกต้องเลย” ท่าทางแฟรงก์พอใจกับความก้าวหน้าของฉัน และตบหลังฉันเบาๆ “ตามที่ท่านวิศวกรบอกนะ ชาวบ้านมากมายคิดว่าที่เกิดสงครามขึ้น ส่วนหนึ่งเป็นเพราะคนเราเมินหนีรากเหง้าของตัวเองและละเลยมาตรการป้องกันอันสมควร เช่น ฝังสัตว์บวงสรวงใต้ฐานรากนั้นแหละ หรือเผาก้างปลาในเตาผิง ซึ่งแนอยู่แล้วว่ายากเย็นปลาแฮดตีกอนะ” เขาพูดต่อเล่านอกเรื่องอย่างมีความสุข “เราจะไม่เผาก้างปลาแฮดตีกอนันเด็ดขาดรู้หรือเปล่า ไม่งั้นจะไม่มันจับปลาแฮดตีกได้อีกเลย แต่ใช้วิธีฝังก้างของมันแทนเสมอ”

“ฉันจะจำให้ขึ้นใจเลยเชียะ” ฉันว่า “บอกฉันหน่อยว่าต้องทำยังไงถึงจะไม่ต้องพบเจอปลาแฮร์ริงอีก แล้วฉันจะทำตามทันทีเลย”

เขาสำหหน้า หมกมุ่นอยู่กับความทรงจำครั้งหนึ่งของตัวเอง ความทรงจำเกี่ยวกับเรื่องนำปลาบปลื้มทางวิชาการในช่วงเวลาสั้นๆ จนหลงลืมโลกที่อยู่รอบตัว หมกมุ่นลึกซึ้งอยู่กับการรวบรวมความรู้จากทุกแหล่ง

“ผมไม่รู้เรื่องปลาแฮร์ริงหรอก” เขาพูดอย่างใจลอย “แต่ถ้าเป็นหนู คุณก็เอาช่อเทรมบลิงจ๊อคมาแขวนไว้ มีเทรมบลิงจ๊อคไว้ในบ้านแล้วจะไม่พบพานหนูอีกเลย” ที่เขาวงกั้นนะ แต่เพราะศพใต้ฐานรากนั้นแหละ แถวนี่ถึงได้มีผีชาวบ้านเยอะเยะ คุณรู้จักเมาต์เจอร์ลด์ บ้านหลังใหญ่ที่ท้ายถนนไฮสตริตใช่ไหม ที่นั่นมีผีอยู่ต้นหนึ่ง เป็นคนงานที่สร้างบ้านหลังนั้นซึ่งถูกฆ่าสังเวญฐานรากในช่วงศตวรรษที่สิบแปด ไม่นานเท่าไรเลยจริงๆ” เขาพูดต่ออย่างครุ่นคิด

“เรื่องมีอยู่ว่า ตามคำสั่งของเจ้าของบ้าน กำแพงด้านหนึ่งก่อสร้างขึ้นก่อน จากนั้นก็ทิ้งก้อนหินจากบนกำแพงใส่คนงานคนหนึ่ง เข้าใจว่าเลือกคนที่ไม่ค่อยมีใครชอบขึ้นหน้ามาสังเวญ แล้วเขาก็ถูกฝังไว้ในห้องใต้ดินและสร้างบ้านส่วนที่เหลือขึ้นทับร่างเขา เขาสิงอยู่ในห้องใต้ดินที่ถูกฆ่า ยกเว้นในวันครบรอบวันที่เขาตายและวันโบราณสี่วัน”

“วันโบราณหรือคะ”

“งานฉลองโบราณนะ” เขาอธิบายโดยที่ยังคงติดข้องอยู่กับความคิดในใจตัวเอง “วันฮ็อกมาเนย์ ซึ่งก็คือวันปีใหม่ วันกลองฤดูร้อน วันเบลเทน และวันสมโภชนักบุญทั้งหลาย บรรดาตูดิด ชาวบีกเกอร์ ชาวพิคต์ยุคเริ่มแรก ทุกคนจะจัดงานบูชาดวงอาทิตย์และงานฉลองกองไฟ เท่าที่เราจะจะยังงี้ก็เถอะ ภูตผีจะถูกล่อยให้เป็นอิสระในวันอันศักดิ์สิทธิ์พวกนี้ และสามารถไปไหนก็ได้ตามใจชอบ จะไปทำดีหรือทำร้ายใครก็ได้ตามอำเภอใจ” เขาถูยตัวเองอย่างครุ่นคิด “งานจะถึงวันเบลเทนแล้ว ใกล้กับวันวสันตวิษุวัต คราวหน้าทีผ่านสุสานก็คอยจับตาดูให้ดี” แววดาเขาระยิบระยับ และฉันก็รู้ว่าเขาออกจากภวังค์แล้ว

ฉันหัวเราะ “แปลว่ามีผีชาวบ้านชื่อดังอยู่เยอะเลยเธอ”

เขายกไหล่ “ไม่รู้สิ ไว้เราถามท่านวิคาร์ดีใหม่ ครึ่งหน้าที่เราพบท่านนะ”

อันที่จริงเราได้เจอท่านวิคาร์คจากนั้นไม่นาน ท่านอยู่ในผับกับคนส่วนใหญ่ที่อาศัยในหมู่บ้านนั้น กำลังดื่มเบียร์ลาเกอร์กับไลต์เอลเพื่อฉลองการชำระล้างบ้านครั้งใหม่

ดูเหมือนเขาจะชินที่ถูกจับได้ว่ายอมรับการกระทำนอกธิดอย่างที่เกิดขึ้น แต่ปิดไปว่าก็แค่ทำตามธรรมเนียมท้องถิ่นโดยใช้สิ่งที่มีความสำคัญทางประวัติศาสตร์ อย่างเรื่องสวมชุดสีเชียวนั่นไง*

“น่าสนใจมากจริงๆ นะคุณ” เขาบอกฉัน แล้วฉันก็ตระหนักพร้อมกับแอบถอนหายใจว่านี่คือบทเพลงของนักปราชญ์ผู้รู้ เหมือนเวลาได้ยินเสียง จู๊บจู๊บ! ก็รู้ว่าเป็นเสียงร้องของนกเดินดง แพร่งก็ฟังเสียงเพรียกจากวิญญาณของวงศ์ตระกูลแล้วก็เดินหน้าเข้าสู่ระบำสมพันธ์ในแวดวงวิชาการโดยทันที ไม่นานความสนใจของพวกเขาก็จมดิ่งอยู่แต่เรื่องต้นแบบและลักษณะคู่ขนานระหว่างความเชื่อโซคลางโบราณและศาสนาสมัยใหม่ ฉัน

* อ้างถึงการปราบปรามกบฏไอร์ชในปี ๑๗๙๘ ที่จับคนสวมชุดสีเชียวแขวนคอด้วยเหตุที่สีเชียวเป็นสีของฝ่ายสนับสนุนการกบฏ

ยักษ์โหดและเดินแทรกกลุ่มคนไปที่บาร์และเดินกลับมาพร้อมกับบรันดีผสมโซดาแก้วใหญ่ในมือแต่ละข้าง

ด้วยรู้จากประสบการณ์ว่ายากแค่ไหนที่จะดึงความสนใจของแฟรงก์ ออกจากการพูดคุยเรื่องแบบนี้ ฉันจึงแค่จับมือเขาขึ้นมา แล้วอ้อนวอนให้ทำกันแก้ว จากนั้นก็ปล่อยให้เขาอยู่กับตัวเองไป

ฉันพบคุณนายแบร์ตบนม้านั่งกันลิ้มใกล้กับหน้าต่าง กำลังแบ่งเบียร์รสเข้มแก้วหนึ่งอย่างสบายใจกับชายชราที่เธอแนะนำแก่ฉันว่าชื่อคุณครูก

“ผู้ชายคนนี่ที่ฉันเล่าให้ฟังไงละ คุณนายแรนดัลล์” เธอว่า แววดาสดใส่ไปด้วยฤทธิ์กระตุ้นจากแอลกอฮอล์และเพื่อนข้างกาย “คนที่รู้เรื่องพืชทุกชนิดนะ”

“คุณนายแรนดัลล์สนใจพืชต้นเล็กๆ มาก” เธอบอกเพื่อนผู้นั้นที่เอียงคอด้วยเหตุผลทางมารยาทผสมกับหูดึง “เอาไปทับในหนังสืออะไรทำนองนั้นนะ”

“จริงหรอ?” คุณครูกถาม กระจุกขนคิ้วสีขาวข้างหนึ่งเลิกขึ้นอย่างสนใจ “ผมมีเครื่องทับด้วยนะ ของจริงเลยละจะบอกให้ เอาไว้ทับต้นไม้หรืออะไรพวกนั้นนะ ได้มาจากหลานชายตอนที่เขากลับจากมหาวิทยาลัยในวันหยุด เขาเอามาให้ผม และผมก็ทำใจบอกเขาไม่ได้ว่าผมไม่มีทางใช้ของแบบนี้หรอก ถ้าจะเอามาใช้เป็นสมุนไพร เราก็เอาไปแขวนตากไว้ คุณคงนึกออก หรืออาจจะวางตากบนกรอบให้แห้งแล้วเอาไปใส่ในถุงผ้าโปรงหรือกระปุกก็ได้ แต่คนเราจะอยากเอาของเล็กๆ แบบนั้นไปทับให้บี้แบนทำไม ผมก็ไม่รู้”

“แหม ก็อาจจะเอาไว้ดูมั้ง” คุณนายแบร์ตพูดชัดด้วยน้ำเสียงใจดี “คุณนายแรนดัลล์ทำอะไรน่ารักๆ จากดอกแมลโลว์ แล้วก็ไวโอลิตด้วยแบบเดียวกับที่คุณเอาไปใส่กรอบแขวนผนังนั่นแหละ”

“อืมมมม” ใบหน้าเหยี่ยวของคุณครูกดูเหมือนจะยอมรับความเป็นไปได้ที่ยังน่าสงสัยในคำแนะนำนี้ “ก็ได้ ถ้ามันจะมีประโยชน์อะไรสำหรับคุณบ้างนะ คุณผู้หญิง คุณเอาเครื่องทับไปได้เลย ผมยินดี ผมก็ไม่อยากจะโยนมันทิ้ง แต่ก็ต้องขอบอกว่าผมไม่คิดจะเอามันมาใช้เลย”

ฉันรับรองกับคุณครูว่าฉันยินดีที่จะนำเครื่องทับต้นไม้ไปใช้ให้เกิดประโยชน์ และยังยินดีมากขึ้นอีกถ้าเขาจะบอกฉันว่าจะหาจุดต้นไม้พันธุ์หายากในพื้นที่นี้ได้ที่ไหน เขาเขม้นมองฉันอยู่ชั่วครู่ เอียงหัวไปด้านหนึ่งเหมือนเหยี่ยวแก่ๆ แต่ดูเหมือนว่าในที่สุดเขาจะได้ข้อสรุปว่าฉันสนใจจริงๆ และเรานัดแนะกันว่าฉันจะไปพบเขาในตอนเช้าเพื่อให้พาเที่ยวชมไม้พุ่มในท้องถิ่น ฉันรู้ว่าแฟรงก์ตั้งใจจะเข้าไปในอินเวอร์เนสส์ทั้งวันเพื่อหาทะเบียนข้อมูลบางอย่างในศาลาว่าการเมืองที่นั่น และฉันก็ตั้งใจที่จะมีข้ออ้างที่จะไม่ต้องไปกับเขาด้วยทะเบียนที่ไหนๆ ก็เหมือนกันนั่นแหละ ถ้าถามฉันนะ

ไม่นานหลังจากนี้แฟรงก์ก็ตัดสินใจลาจากท่านวิศวกร แล้วเราก็ตีรถกลับบ้านพร้อมกับคุณนายแบร์ด ฉันไม่ค่อยอยากจะทำเรื่องเลวร้ายกับหน้าบ้าน แต่แฟรงก์ไม่ยอมสงบปากสงบคำเช่นนั้น เขาถามเธออย่างกระตือรือร้นถึงที่มาที่ไปของธรรมเนียมนี้

“ผมว่าน่าจะเก่าแก่พอตุลย์ไช้ไหม” เขาถามพลางหวดกิ่งไม้ลงที่วัชพืชริมถนน ดอกแลมเบิร์ตสควอเตอร์กับซิงค์ฟอยล์บานแล้ว และฉันเห็นต้นสวีตบรูมกำลังแตกยอด อีกหนึ่งสัปดาห์มันก็จะออกดอก

“ไอ้ะ ไช้แล้ว” คุณนายแบร์ดเดินชอยเท้าก้าวสั้นๆ โดยไม่ขอความเมตตาจากขาของเราที่ยังหนุ่มสาวกว่า “เก่าแก่กว่าที่ใครจะรู้เลยละ คุณแรนดัลล์ ย้อนไปก่อนสมัยของยักษ์ใหญ่เสียอีก”

“ยักษ์ใหญ่เหอะคะ” ฉันถาม

“ไช้ ฟินกับเฟนโง่ละ รู้จักไหม”

“ตำนานพื้นบ้านเกลิกนะ” แฟรงก์บอกอย่างสนใจ “วีรบุรุษเลยทีเดียวนะ น่าจะมีรากเหง้ามาจากนอร์ส นอร์สมีอิทธิพลต่อดินแดนแถวนี้มาก เรื่อยไปจนถึงชายฝั่งตะวันตกเลย ชื่อสถานที่บางแห่งก็เป็นภาษานอร์สนะ ไม่ใช่เกลิก”

ฉันกลอกตา รู้สึกถึงอารมณ์ที่พรั่งพรูอีกแล้ว แต่คุณนายแบร์ดยิ้มอย่างอ่อนโยนและให้กำลังใจเขา โดยบอกว่าจริงตามนั้น เธอเคยอยู่ทางเหนือและเคยเห็นหินสองพี่น้อง และนั่นเป็นนอร์สไม่ใช่หรือ

“ชาวนอร์สเดินทางลงมาที่ชายฝั่งนั้นหลายร้อยครั้งระหว่าง ค.ศ. ๕๐

กับ ๑๓๐๐ หรือราวๆ นั้น” แพรงก็พูด มองไปที่เส้นขอบฟ้าด้วยแววตาเคลิ้มฝัน เหมือนเห็นเรือมังกรในหมอกเมฆที่สายลมพาพัด “พวกไวคิงโง่และพวกเขาก็นำเอาตำนานมากมายของตัวเองมาด้วย ประเทศนี้เหมาะกับตำนานมาก อะไรๆ ดูจะหยั่งรากที่นี่”

เรื่องนี้ฉันเชื่อได้ เวลาพลบค่ำอย่างgrayมาแล้ว พายุก็เช่นกัน ในแสงอันน่ากลัวได้เมฆครึ้ม แม้แต่บ้านที่ลึ้นแต่มีรูปทรงสมัยใหม่ตลอดแนวถนนก็ดูโบราณและน่าสะพรึงกลัวพอๆ กับหินแกะลายแบบชาวพิคต์ที่ลึกร่อนและตั้งห่างออกไปร้อยฟุตเพื่อปกป้องทางแยกที่มันประจำอยู่มานับพันปีแล้ว ดูเหมือนคืนนี้จะเหมาะแก่การอยู่ในบ้านและปิดหน้าต่างให้สนิท

แทนที่จะนั่งสบายๆ อยู่ในห้องรับแขกของคุณนายแบร์ดต่อไปเพื่อชื่นชมวิวของอ่าวเพิร์ธที่สวยงามราวกับมองผ่านเครื่องฉายภาพสามมิติ แพรงก็กลับเลือกที่จะไปตามนัดดื่มเหล้าเชอร์รี่กับคุณเบนบริดจ์ ทนายความผู้สนใจเกี่ยวกับบันทึกประวัติศาสตร์ท้องถิ่น ฉันยังจำได้ถึงตอนที่พบกับคุณเบนบริดจ์ก่อนหน้านี้ ก็เลยเลือกที่จะอยู่บ้านชมวิ้อ่าวเพิร์ธ

“พยายามกลับบ้านก่อนพายุจะมานะคะ” ฉันบอกพลางจูบลาแพรงก์ “ฝากความระลึกถึงคุณเบนบริดจ์ด้วย”

“อืม ได้สิ ได้เลย” แพรงก็ระมัดระวังที่จะไม่สบตาฉัน เขาขยับไหล่สอดเข้าไปในเสื้อโอเวอร์โค้ตแล้วก้าวออกไป โดยหยิบร่มคันหนึ่งจากที่วางข้างประตูไปด้วย

ฉันปิดประตูตามหลังเขา แต่ไม่ลองกลอน เพื่อที่เขาจะได้เข้ามาได้ แล้วฉันก็เดินกลับไปห้องรับแขก พลาดคิดว่าแพรงก์จะต้องทำเหมือนว่าตัวเองไม่มีกรรยาอย่างแน่นอน ซึ่งเป็นการเสแสร้งที่คุณเบนบริดจ์จะต้องเอออไปด้วยอย่างสบายใจ แต่ฉันจะโทษเขาก็ไม่ได้เสียทีเดียวหรอก

ตอนแรกทุกอย่างก็เป็นไปด้วยดี ตอนที่เราไปเยี่ยมบ้านคุณเบนบริดจ์บ่ายวันก่อน ฉันทำตัวสงบเสถียร มีมารยาท ฉลาด แต่ก็ถ่อมตัว เลือผ้าหน้าผมสะอาดเรียบร้อย แต่งกายเรียบๆ ทำทุกอย่างที่กรรยาของอาจารย์ผู้เฒ่าพร้อมควรจะทำ จนกระทั่งน้ำซามาเลิร์ฟ

ตอนนี้ฉันหายใจหอบขึ้น ลมแรงพัดพองวงใหญ่ที่พาดตลอดฐานนิ้ว

ทั้งสื่อย่างเสียใจ จะว่าไปมันก็ไม่ใช่ว่าความผิดของฉันเสียหน่อยที่คุณเบนบริดจ์ ซึ่งเป็นพ่อม่ายจะใช้กาน้ำชาที่ทำจากดีบุกราคาถูกแทนที่จะเป็นเครื่องดินเผาตามสมควร อีกทั้งนายความซึ่งพยายามรักษามารยาทผู้นั้นก็ไม่ได้ขอให้ฉันรินน้ำชาด้วย และผ้าจับของร้อนที่เขาหยิบมาให้ก็ไม่ได้เกาเปื่อยจนทำให้หุ้ร้อนแดงของกาน้ำชาสัมผัสกับมือฉันโดยตรงตอนที่ฉันหยิบมันขึ้น

ไม่เลย ฉันสรุป การปล่อยกาน้ำชาหลุดมือนั้นเป็นปฏิกิริยาที่ปกติที่สุด การที่มันหล่นใส่ตักของคุณเบนบริดจ์ก็เป็นเพียงอุบัติเหตุของตำแหน่งที่ผิดพลาด ฉันต้องปล่อยมันลงที่ไหนสักแห่ง คำอุทานของฉันที่ร้อง “เฮ้ย ตายท่า!” ด้วยเสียงที่กลบเสียงร้องเต็มทีของคุณเบนบริดจ์ต่างหากทำให้แฟรงก์เขม่นสายตาสีเทาเข้มสอดส่องมามองฉัน

พอหายจากอาการช็อกแล้ว คุณเบนบริดจ์ก็สุภาพอ่อนน้อมและเป็นกังวลเรื่องมือฉัน และไม่สนใจแฟรงก์ที่พยายามจะแก้ตัวเรื่องภาษาของฉัน ด้วยเหตุผลที่ว่าฉันไปประจำอยู่ในโรงพยาบาลสนามรบเป็นส่วนใหญ่ในสองปีนี้ “เกรงว่าบรรดาผมจะไปได้ดี เอ้อ ส่วนนวนหรือหวามามากจากพวกมะกันนะ” แฟรงก์ออกความเห็นพร้อมกับรอยยิ้มขัดเขิน

“จริงค่ะ” ฉันพูดพลางกักฟันขณะที่เอาผ้าเช็ดปากโชกน้ำมาพันมือตัวเองไว้ “ผู้ชายมักจะส่งเสียง ‘หวือหว’ มากเวลาเราหิบละก็กระเบิดออกจากตัวพวกเขา”

คุณเบนบริดจ์พยายามใช้วาทศิลป์เลี่ยงไปพูดคุยเกี่ยวกับประวัติศาสตร์ที่มีเนื้อหากลางๆ ด้วยการบอกว่าเขาสนใจความหลากหลายของคำพูดที่ถือกันว่าหายากคายในยุคต่างๆ มานานแล้ว ตัวอย่างเช่น ภาษาอังกฤษที่ว่า “กอร์ไบลมี” ซึ่งเป็นความวิบัติล่าสุดของคำสบท “ก๊อด ไบลนด์ มี”

“แน่นอนอยู่แล้ว” แฟรงก์พูดและยอมเปลี่ยนเรื่องคุยด้วยความรู้สึกขอบคุณ “ไม่ใส่น้ำตาล ขอบใจนะแคลร์ แล้ว ‘ก๊าดซุคส์’ ละ ตรง ‘ก๊าด’ นะชัดเจนอยู่แล้ว แต่ ‘ซุค’ นี่สิ...”

“อ้อ คืออย่างนี้” นายความขัดขึ้น “บางทีผมก็คิดว่ามันอาจจะเป็นภาษาวิบัติของคำสบทเก่าแก่คำหนึ่งก็ได้ ที่จริงแล้วนะ ‘ยุค’ แปลว่า ‘คัน’ นั่นก็น่าจะเข้าเค้าใช่ไหมล่ะ”

แฟรงก์พยักหน้า ปลอ่ยให้ลูกผมเล็กๆ หล่นลงปรกหน้าผากอย่าง ผิดวิสัยนักวิชาการ เขาบัดมันกลับขึ้นไปโดยอัตโนมัติ “น่าสนใจดี” เขาว่า “วิวัฒนาการทั้งหลายของคำหยาบนะ”

“ใช่ แล้วมันก็ยังคงมีวิวัฒนาการอยู่ต่อไปด้วย” ฉันพูดพร้อมกับ ใช้คีมคีบน้ำตาลขึ้นมาก้อนหนึ่งอย่างระมัดระวัง

“อ้อ งั้นหรือ” คุณเบนบริดจ์ถามอย่างสุภาพ “คุณเคยพบคำอื่นๆ ที่น่าสนใจบ้างไหม จาก อ้อ ประสบการณ์ในสงครามนะ”

“อ้อ มีอะ” ฉันว่า “คำโปรดของฉันก็คือคำที่ฉันได้มาจากพวกมະกัน ฉันเชื่อว่าเป็นผู้ชายที่ชื่อวิลเลียมสันจากนิวยอร์กนะ เขาพูดทุกครั้งที่ฉัน ทำแผลให้เขาเลย”

“คำว่าอะไร”

“พระเจ้าเอช. โรสเวลต์ ช่วยด้วย” ฉันพูด และหย่อนน้ำตาลก้อนนั้น ลงในกาแฟของแฟรงก์อย่างเรียบร้อย

หลังจากนั่งอยู่กับคุณนายแบร์ตอย่างสงบสุขและไม่รู้สึกอึดอัดรำคาญ แต่อย่างใด ฉันก็เดินขึ้นชั้นบน เตรียมตัวให้พร้อมก่อนแฟรงก์จะกลับ ฉันรู้ว่าเขาเต็มเซอร์รีได้แค่สองแก้ว จึงคาดว่าเขาจะกลับในอีกไม่นาน

สายลมพัดแรงขึ้น และอากาศในห้องนอนก็เต็มไปด้วยคลื่นไฟฟ้าชู่ซ่า ฉันลากแปรงผ่านผมให้ลอนดั่งขึ้นด้วยไฟฟ้าสถิตและดั่งกลับไปขมวดเกลียว และพันกันยุ่งเหยิง คึนนี้ผมของฉันไม่สมควรแปร่งร้อยเที่ยว ฉันตัดสินใจ ในสภาพอากาศแบบนี้ฉันไปแปร่งพันแทนยังจะดีกว่า ปอยผมติดหนึบอยู่กับ แก้ม เกาะเกี่ยวอย่างตื้อดิ่งเมื่อฉันพยายามจะลูบมันกลับเข้าที่

ไม่มีน้ำในคันทอ แฟรงก์เอาไปใช้ทำความสะอาดเนื้อตัวให้เรียบร้อย ก่อนจะออกเดินทางไปพบคุณเบนบริดจ์ และฉันก็ไม่เปลืองแรงเอามันไปเติม จากก๊อกในห้องน้ำ ฉันหยิบขวดเลอร์เบลอมาทेलงกลางฝ่ามือตัวเองเยอะ พอดควร จากนั้นก็ถูมือเข้าด้วยกันแบบหนึ่งจนกลิ่นระเหยออกมา แล้วลูบผม

ตัวเองอย่างรวดเร็ว ฉันเหวี่ยงรอบใส่แปรงและใช้แปรงนั้นกวาดลอนผมกลับไป
ตัดไว้หลังหู

เอาละ ค่อยยังชั่วหน่อย ฉันคิดพลาสมุนซ่ายมุนขวาเพื่อสำรวจ
ผลลัพธ์ในกระจกเงาที่มีคราบเป็นต่างดวง ความชื้นลดไฟฟ้าสถิตในผม
ของฉันแล้ว มันจึงพองตัวเป็นคลื่นหนาหนักสะท้อนประกายรอบกรอบหน้า
และแอลกอฮอล์ที่ระเหยออกมาก็ทิ้งกลิ่นหอมฟุ้งเอาไว้ แปรงก็น่าจะชอบ
ฉันคิด เลอร์เบลอน่ะवादโปรดของเขาเลย

มีแสงวาบขึ้นทันใดใกล้ๆนั้น พร้อมกับเสียงฟ้าร้องดังกึกก้องตามมา
ติดๆ และไฟทุกดวงก็ดับพรึบ ฉันสบตเบาๆขณะคลำหาของในลิ้นชัก

ฉันเคยเห็นเทียนกับไม้ขีดไฟที่โหล่สักระยะ ไฟฟ้าดับเป็นเหตุการณ์
ที่เกิดขึ้นในไฮแลนด์บ่อยจนเทียนเป็นสิ่งจำเป็นที่ต้องประดับไว้ในห้องพัก
โรงแรมใหญ่ๆน้อยทุกแห่ง ฉันเคยเห็นแม้แต่ในโรงแรมที่หรูหราที่สุดซึ่ง
แต่งกลิ่นหอมของดอกสายน้ำผึ้ง และปักอยู่ในเชิงเทียนแก้วเนื้อชุนที่มี
ลวดลายเป็นประกายแวววาว

เทียนของคุณนายแบร์ดเน้นประโยชน์ใช้สอยมากกว่า มันเป็นเทียน
ทรงอ้วนป้อมสี่ขาธรรมดา แต่มีเป็นจำนวนมาก พร้อมกับไม้ขีดไฟสามกลัก
ฉันไม่ค่อยจะจู้จี้เรื่องรูปร่างหน้าตาของมันในเวลาแบบนี้หรอก

ฉันเอาเทียนเล่มหนึ่งใส่ลงในเชิงเทียนเซรามิกสีน้ำเงินบนโต๊ะแต่งตัว
โดยอาศัยแสงฟ้าแลบครั้งต่อมา จากนั้นก็เดินไปทั่วห้อง ไล่จุดเทียนเล่ม
อื่นๆอีก จนกระทั่งห้องเต็มไปด้วยรัศมีอ่อนนวลและอบอุ่น โรแมนติก
จังเลย ฉันคิด และด้วยความมีสติรอบคอบ ฉันกดปิดสวิตช์ไฟเพื่อที่ว่า
เมื่อไฟฟ้ากลับมาจะทันหันจะได้ไม่ทำลายบรรยากาศในเวลาที่ไม่เหมาะ
เอาเสียเลย

เทียนยังลุกไหม้ไม่เกินครึ่งนิ้วเมื่อประตูเปิดออกและแฟรงก์เดินตัวปลิว
เข้ามา ต้องเรียกว่าตัวปลิวจริงๆ เพราะสายลมที่ติดตามเขาขึ้นบันไดมาด้วย
นั่นทำให้เทียนดับลงสามเล่ม

ประตูปิดตามหลังเขาพร้อมเสียงปังที่ทำให้เทียนดับเพิ่มอีกสองเล่ม
และเขาก็มองเข้ามาในแสงที่หม่นสลัวลงทันทีพร้อมกับยกมือขึ้นเสยผมที่

ยุ่งเหยิง ฉันลุกขึ้นไปจุดเทียนใหม่พลางบ่นเบาๆ เรื่องที่เขาพรวดพราดเข้ามาในห้อง พอฉันจุดเสร็จและกำลังจะหันมาถามเขาว่าจะดื่มอะไรไหม ฉันก็เห็นว่าเขาดูหน้าซีดและกระสับกระส่าย

“มีอะไรคะ” ฉันถาม “เห็นผีหรือยังไง”

“เอ่อ คือว่า” เขาพูดซ้ำๆ “ผมไม่มั่นใจเสียเลยนะว่าไม่ได้เห็น” เขาหยิบแปรงของฉันอย่างใจลอยและยกขึ้นแปรงผมตัวเอง เมื่อกลิ่นของเลอร์เบลอชยถึงโพรงจมูกเขาในทันใด เขาก็ย่นจมูกและวางมันลง หันไปสนใจหัวในกระเปาะของตัวเองแทน

ฉันมองผ่านหน้าต่างออกไป เมื่อต้นเอล์มเอนพาดไปมาอย่างกับกระบองลูกตุ้ม บานหน้าต่างหลวมๆ กระแทกอยู่ตรงโหลสลักแห่งที่อีกฟากหนึ่งของบ้าน และฉันก็นึกได้ว่าเราน่าจะปิดหน้าต่างของเราเสียด้วย ถึงกิจกรรมข้างนอกจะน่าตื่นตันทึ่งน่าดูชมก็เถอะ

“ลมแรงไปหน่อยสำหรับผิฉะนั้นว่า” ฉันพูด “พวกมันชอบยامคำที่เจียบๆ ขึ้นๆ ในสุสานไม่ใช่หรือ”

แฟรงก์หัวเราะเขินๆ นิดหน่อย “แหม ผมกลัวพูดเลยว่ามันก็แค่เรื่องเล่าของเบนบริดจ์ บวกกับเหล่าเซอร์รี่ของเขาที่ผมดื่มเยอะกว่าที่ตั้งใจไปหน่อย ไม่น่าจะมีอะไรเลย”

ฉันชักสนใจขึ้นมาแล้ว “ตกลงคุณเห็นอะไรกันแน่” ฉันถามพลางหย่อนตัวลงนั่งที่เก้าอี้โต๊ะแต่งตัว ฉันยกคิ้วไปทางซอว์วิสกี และแฟรงก์ก็ก้าวเท้าหันที่เพื่อไปรินมาสองแก้ว

“อ้อ ที่จริงก็แค่ผู้ชายคนหนึ่งนะ” เขาเริ่มเล่า มือก็ตวงเหล้าหนึ่งส่วนให้ตัวเอง และสองส่วนสำหรับฉัน “ยืนอยู่บนถนนข้างนอกนั่น”

“อะไรนะ หน้าบ้านนี่นะหรือ” ฉันหัวเราะ “งั้นก็ต้องเป็นผีแน่ๆ” ฉันนึกไม่ออกเลยว่าจะมีคนอื่น ๆ ที่ไหนมายืนทำอะไรในคืนแบบนี้

แฟรงก์เอียงคนโทเหนือแก้วตัวเอง แล้วมองฉันอย่างกล่าวหาเมื่อไม่มีน้ำไหลออกมา

“ไม่ต้องมามองฉันเลย” ฉันว่า “คุณนั่นแหละใช้น้ำไปหมด แต่ฉันกินแบบไม่ผสมก็ได้” ฉันจิบให้ดูเป็นตัวอย่าง

แฟรงก์ทำท่าเหมือนกับว่าเขาอยากจะไปเอาน้ำจากในห้องน้ำเหลือเกิน แต่ก็ลืมเลืกความคิดนั้นและเล่าต่อ พลังจิตอย่างระมัดระวังราวกับว่าในแก้วนั้นใสกรดกำมะถัน แทนที่จะเป็นวิสกี้เกล็นฟิดดิชชนิดซิงเกิลมอลต์ที่ดีที่สุด

“ใช่แล้ว เขายืนอยู่ที่ริมสวนฝั่งนี้ ยืนอยู่ข้างรั้วนะ ผมคิดว่า” เขาลังเล พร้อมกับก้มมองในแก้ว “ผมอยากจะทำให้เขากำลังเงยหน้ามองหน้าต่างห้องคุณนะ”

“หน้าต่างห้องฉันหรื อะไรจะแปลกประหลาดขนาดนั้น!” ฉันตัวสั่นน้อยๆอย่างสะกดไม่อยู่ และเดินผ่านกลางห้องไปลงกลอนหน้าต่างให้สนิท แม้จะดูเหมือนว่าสายเกินไปหน่อยแล้ว แฟรงก์เดินตามฉันมาด้วย ปากก็ยังพูดต่อไป

“ใช่ ผมเองก็เห็นคุณจากข้างล่าง คุณกำลังแปร่งผมและสบนิดหน่อย เพราะผมมันชู้”

“ถ้าอย่างนั้น ผู้ชายคนนั้นก็น่าจะหัวเราะฆ่าตายเลย” ฉันพูดประชด แฟรงก์ส่ายหน้า แม้เขาจะยิ้มและเอามือมาลูบผมฉัน

“เปล่าเลย เขาไม่ได้หัวเราะ ที่จริงเขาดูท่าทางเป็นทุกข์แสนสาหัสกับเรื่องอะไรสักอย่าง ผมก็ไม่ได้เห็นหน้าเขาชัดๆหรอกนะ แต่มีอะไรสักอย่างในท่าที่เขายืนนะ ผมเดินไปข้างหลังเขา พอเขาไม่ขยับตัว ผมก็ถามอย่างสุภาพว่าผมจะช่วยอะไรเขาได้ไหม ตอนแรกเขาทำท่าเหมือนกับไม่ได้ยินผมพูด และผมก็คิดว่าบางทีเขาอาจไม่ได้ยินจริงๆก็ได้ เพราะเสียงลมกลบหมด ผมก็เลยพูดซ้ำอีกหน และเอื้อมมือออกไปเพื่อจะแตะไหล่ให้เขาหันมาสนใจ นั่นแหละ แต่ยังไม่ทันที่จะแตะตัว เขาก็หมุนตัวมาบုပ်บုပ် เบียดผ่านผมและเดินไปตามถนน”

“ฟังดูไร้มารยาทอยู่บ้าง แต่ไม่เหมือนผีเท่าไรนะ” ฉันตั้งข้อสังเกต พลังดื่มแก้วของตนจนหมด “รูปร่างหน้าตาเขาเป็นยังไง”

“ก็ผู้ชายตัวโต” แฟรงก์พูด ขมวดคิ้วขณะย้อนคิด “แล้วก็เป็นคนสกอต แต่งตัวสมกับเป็นชาวไฮแลนด์มาก ถึงขนาดว่ามีสปอร์ริน^๒ และ

^๒ สปอร์ริน เป็นกระเป๋าทนสัตว์ที่ผู้ชายสกอตจะสะพายเฉียงไว้ตรงหน้ากระโปรงคิลต์

เข็มกลัดรูปวงกำลังวิ้งที่สวยงามที่สุดติดอยู่บนผ้าพาดไหล่ลายสกอตนั้นด้วย ผมอยากจะถามว่าเขาได้มันมาจากไหน แต่เขาก็เดินไปก่อนที่ผมจะทันถาม”

ฉันเดินไปที่ตู้ลิ้นชักแล้วรินเหล้าอีกแก้ว “แหม ก็ไม่ใช่ภาพที่แปลกประหลาดอะไรสำหรับพื้นที่นี้อยู่แล้ว ไซ้ใหม่ ฉันก็เคยเห็นผู้ชายแต่งตัวแบบนั้นในหมู่บ้านอยู่บ้างนะ”

“ไม่ช่วยยยะ...” เสียงของแฟรงก์ยังสงสัย “ไม่ใช่เสื้อผ้าของเขาหรอกที่แปลก แต่ตอนที่เขาเดินเบียดผ่านผม ผมสาบานได้ว่าเขาอยู่ใกล้มากจนผมน่าจะรู้สึกว่าเขาเบียดโดนแขนเสื้อผม แต่ก็เป็นเปล่า และผมก็อยากรู้มากจนถึงขนาดหันหลังไปมองเขาเดินจากไป เขาเดินไปบนถนนเกียร์ไชด์ แต่พอเกือบจะถึงมุมถนนเขาก็...หายตัวไป ตอนนั้นแหละที่ผมเริ่มรู้สึกหนาวเยือกขึ้นมาตามสันหลัง”

“บางทีคุณอาจจะวอกแวกไปแป๊บหนึ่ง แล้วเขาก็ก้าวเข้าไปในเงามืดพอดี” ฉันเสนอความคิด “มีต้นไม้เยอะแยะไปหมด ตรงแถวหัวมุมถนนนะ”

“ผมสาบานได้เลยว่าผมไม่ได้ละสายตาจากเขาสักขณะเดียว” แฟรงก์พิมพ์คำและเงยหน้าขึ้นทันใด “รู้แล้ว! ผมก็ออกแล้วว่าทำไมผมถึงคิดว่าเขาแปลกจัง ถึงผมจะไม่วู้อัวในตอนนั้น”

“อะไรคะ” ฉันเริ่มเบิกร่องฝีขี้นมานิดๆ แล้วและอยากจะหันไปหาอะไรที่น่าสนใจกว่านี้ อย่างเช่นเตียงนอนนั่นไง

“ลมพัดแรงมาก แต่ผ้าของเขา ทั้งกระโปรงคิลต์และผ้าพาดไหล่ละนีกออกใหม่ มันไม่ยับเลยสักนิด นอกจากสะท้อนตอนที่เขาเดิน”

เราจ้องมองกัน “ก็ได้” ฉันพูดขึ้นในที่สุด “เรื่องนั้นน่าจะน่าขบถเล็กน้อย”

แฟรงก์ยกไหล่และยิ้มออกมาอย่างไม่มีพิษขลุ่ย เลิกเล่าต่อ “อย่างน้อยผมก็มีอะไรไปเล่าให้ท่านวิศวกรฟังในครั้งหน้าที่เจอท่านแล้ว บางทีอาจจะเป็นผู้ซื้อตังในท้องถิ่น และเขาก็จะเล่าประวัติของเลือดของมันให้ผมฟังได้” เขาเหลือบมองนาฬิกา “แต่ตอนนี้ผมว่าได้เวลานอนเสียที”

“นั่นสิ” ฉันพิมพ์คำ

ฉันมองเขาในกระຈຈขณะที่เขาเป่ลื้องเสื้อเชิ้ตออกและเอื้อมมือหยิบ

ไม่เขววนเลื้อ แล้วจู่ๆ เขาก็ชะงักขณะกำลังปลดกระดุม

“คุณมีคนไข้ในความดูแลที่เป็นคนสกอตเยอะไหม แคลร์” เขาถาม ขึ้นมาปုပ်บับ “ที่โรงพยาบาลสนามนะ หรือที่เพมโบรคก็ได้”

“ก็ต้องเยอะอยู่แล้ว” ฉันตอบอย่างงงๆ “มีพวกที่มาจากซีฟอล์รกับ คาเมรอนทั่วโรงพยาบาลสนามที่อาเมียงส์ แล้วอีกไม่นานต่อจากนั้น หลังจากเมืองก็องเราก็มียกคนไข้ที่มาจากกอร์ดอนอีกเยอะเลย ส่วนใหญ่ก็เป็นคนน่ารัก ดินะ โดยทั่วไปจะเฉยชากับเรื่องต่างๆ แต่ซี้ซาลาดเป็นที่หนึ่งถ้าเป็นเรื่อง ฉิดยา” ฉันยิ้ม นึกถึงคนคนหนึ่งขึ้นมาเลย

“มีอยู่คนหนึ่ง เป็นคนแก่ที่หงุดหงิดง่ายมากๆ และเป็นคนเป่าปี่จาก กองทหารซีฟอล์รที่สาม เขาทนให้เอาเข็มจิ้มไม่ได้เลย โดยเฉพาะที่สะโพก เขายอมทนทรมานตัวเองอยู่หลายชั่วโมงกว่าจะยอมให้ใครถือเข็มเข้าใกล้ และแม้แต่ตอนนั้นเขาก็ตายายามจะให้เราฉิดยาที่แขน ถึงจะต้องฉิดเข้า กล้ามเนื้อก็ยอม” ฉันหัวเราะให้กับความทรงจำเกี่ยวกับสิบโทซิสซัม “เขา บอกว่า ‘ถ้าฉันจะต้องนอนคว่ำหน้าเปิดตุตตะก็ ฉันก็อยากได้สาวมาอยู่ข้างใต้ ไม่ใช่ถือเข็มอยู่ข้างหลัง!’”

แฟรงก์ยิ้ม แต่ก็ดูกระวนกระวายนิดๆ อย่างที่มักจะเป็นเสมอ กับ เรื่องสงครามของฉันที่ไม่น่าฟังเท่าไร “ไม่ต้องห่วง” ฉันรับรองกับเขาเมื่อ เห็นสีหน้านั้น “ฉันจะไม่เล่าเรื่องนั้นในเวลาน้ำชาที่ห้องพักอาจารย์หรอก”

รอยยิ้มนั้นผ่านไปคลายขึ้น และเขาก็เดินมายืนข้างหลังเมื่อฉันนั่งอยู่ที่ โต๊ะแต่งตัว จากนั้นก็ประทับจูบลงที่กลางกระหม่อม

“ไม่ต้องห่วงนะ” เขาว่า “คุณต้องเป็นที่รักในห้องพักอาจารย์แน่ ไม่ว่าคุณจะทำเรื่องอะไร อิมม ผมคุณหอมจัง”

“แล้วชอบไหมคะ” มือของเขาเลื่อนผ่านไหล่มาข้างหน้าแทนคำตอบ เขากอบกุ่มทรวงอกฉันในชุดนอนบางเบา ฉันเห็นหัวเขาอยู่เหนือศีรษะฉัน ในกระจก คางของเขาเกยอยู่บนหัวฉัน

“ผมชอบทุกอย่างในตัวคุณ” เขาพูดเสียงแหบพร่า “คุณดูสวยมาก ในแสงเทียน ฐึ่ใหม่ ดวงตาคุณเหมือนเหล่าเซอร์รีในขวดแก้วคริสตัล และ ผิวคุณก็ผ่องอย่างกับงาช้างนะ คุณคือแม่มดในแสงเทียน ผมน่าจะตั้ง

ปลั๊กโคมไฟท์ซะเลย”

“งั้นก็อ่านหนังสือบนเตียงไม่ได้สิคะ” ฉันพูด หัวใจเริ่มจะเต้นแรง

“ผมนี่อะไรดี ๆ ที่น่าทำบนเตียงมากกว่านั้นออกแล้วละ” เขาพิมพ์

“นี่ก็ออกจริง ๆ เหนอ” ฉันพูด ยืนขึ้นและหันไปโอบแขนรอบคอเขา
“เซ่นอะไรบ้างคะ”

ในเวลาต่อมา ขณะกอดก่ายกันอยู่หลังบานหน้าต่างที่ลงกลอน ฉันก็ผงกหัวขึ้นจากหัวไหล่เขาแล้วว่า “ทำไมเมื่อกี้คุณถึงถามเรื่องนั้นล่ะ ที่ว่าฉันเคยเกี่ยวข้องกับอะไรกับคนสกอตบ้างหรือเปล่า คุณต้องรู้อยู่แล้วนี่ว่าฉันเคยในโรงพยาบาลพวกนั้นนะมีผู้ชายทุกประเภทแหละ”

เขาขยับตัวและยกมือลูบหลังฉันเบา ๆ

“อืม ไม่มีอะไรหรอก จริง ๆ นะ เพียงแต่พอผมเห็นผู้ชายคนนั้นข้างนอกนั้น ก็เกิดคิดขึ้นมาว่าเขาอาจจะ” เขาแลเลและกอดฉันแน่นกว่าเดิมเล็กน้อย “อ้อ คืออย่างนี้นะ เขาอาจจะเป็นใครสักคนที่คุณเคยพยาบาลนะ บางที...อาจจะได้ข่าวว่าคุณพักอยู่ที่นี้ ก็เลยจะมาหา...อะไรทำนองนั้น”

“ถ้าเป็นอย่างนั้น” ฉันนึกถึงความเป็นจริง “ทำไมเขาไม่เข้ามาขอพบฉันเสียเลยล่ะ”

“อ้อ” น้ำเสียงแฟรงก์เรื่อยเปื่อยเอามาก ๆ “เขาอาจจะไม่ยอมมาเจอผมเข้าก็ได้”

ฉันใช้ศอกข้างหนึ่งดันตัวขึ้นและมองเขา เราเหลือเทียนที่ยังติดไฟไว้เล่มหนึ่ง และฉันก็พอจะเห็นเขาได้ถนัดตา เขาหันหน้าไปมองภาพพิมพ์สีของเจ้าชายชาร์ลส์รูปงาม ซึ่งคุณนายแบร์ตเห็นว่าเหมาะจะประดับผนังห้องเรา

ฉันจับคางเขาให้หันหน้ามาหาฉัน เขาเบิ่งตาโต แก่ล้งทำเป็นประหลาดใจ

“คุณกำลังจะบอกว่า” ฉันถาม “ผู้ชายคนที่คุณเห็นข้างนอกนั้นคือคนพวกที่...ที่...” ฉันสองจิตสองใจ คิดหาคำเหมาะ ๆ

“คนที่เคยคบหาเป็นไง” เขาแนะนำเหมือนอยากจะช่วย

“คนที่ม่ใจให้ฉันหรือคะ” ฉันพูดต่อจนจบ

“เปล่า ไม่ใช่ ไม่ใช่เลย” เขาพูดอย่างไม่ชวนให้เชื่อลัคนิด เขาดึงมือฉันออกจากใบหน้าเขาและพยายามจะจับฉัน แต่ตอนนี้ถึงตาฉันหันหน้าหนีบ้างแล้ว เขาก็เลยกดตัวฉันกลับลงไปนอนข้างๆ

“มันก็แค่...” เขาเริ่มพูด “คืออย่างนี้แคลร์ มันตั้งหกปีเลยนะ เราได้เจอกันแค่สามครั้ง และครั้งสุดท้ายก็แค่วันเดียวเอง มันก็ไม่แปลกหรอกถ้าหากว่า...คือทุกคนก็รู้ว่าหมอกับพยาบาลจะต้องแบกรับความเครียดอย่างมหาศาลเวลาเกิดเหตุฉุกเฉิน และ...คือว่า ผม...ก็แค่ว่า...คือผมเข้าใจนะจะว่าไป ถ้าจะมีอะไรที่ เอ้อ ที่ผลอไพลไปตามธรรมชาติ...”

ฉันขัดคำพูดเรื่อยเปื่อยนี้ด้วยการสะบัดตัวหนีและผลุนผลันลงจากเตียง

“คุณคิดว่าฉันนอกใจคุณหรือ” ฉันถาม “คุณคิดใช่ไหม เพราะถ้าเป็นอย่างนั้น คุณก็ออกจากห้องนี้ไปได้เดี๋ยวนี้เลย ออกจากบ้านนี้ไปเลยด้วย! คุณกลัวดียังไงถึงพูดจาอ่อนโยนไปทางนั้นนะ” ฉันโกรธจัด และแฟรงก์ซึ่งลุกขึ้นนั่งก็ยื่นมือออกมา พยายามจะปลอบฉัน

“อย่ามาแตะต้องตัวฉัน!” ฉันเหวไล่ “บอกมาเสียทีๆ คุณคิดจริงๆหรือ จากที่บังเอิญเห็นว่ามีชายแปลกหน้ามาแหย่น้ำมองหน้าต่างฉันนะว่าฉันเคยมีความสัมพันธ์รุ่มร่ามกับคนใช้สักคนของตัวเอง”

แฟรงก์ลูกลงจากเตียงและโอบฉันไว้ ฉันยืนตัวแข็งทื่อเป็นเสาทิน แต่เขายังตื้อตึง ลูบผมลูบไหล่ฉันอย่างที่เขารู้ว่าฉันชอบ

“เปล่า ผมไม่ได้คิดอะไรอย่างนั้นเลย” เขาพูดอย่างหนักแน่น แล้วดึงฉันเข้าหา อารมณ์ฉันเบาลงนิดหน่อย แม้จะไม่มากพอที่จะยกแขนโอบเขาตอบ

หลังจากผ่านไปนานพอๆ เขาก็พึมพำกับผมฉัน “เปล่า ผมรู้ว่าคุณไม่มีวันทำอะไรแบบนั้นหรอก ผมแค่ตั้งใจจะบอกว่า ต่อให้คุณเคยทำนะ...แคลร์ มันก็ไม่มีผลอะไรกับผมเลย ผมรักคุณมาก ไม่ว่าคุณจะทำอะไรลงไปที่ไม่มีทางทำให้ผมเลิกรักคุณได้เลย” เขาใช้สองมือประคอง

ดวงหน้านั้น ด้วยความสูงที่มากกว่าฉันแค่สี่นิ้ว เขาสามารถมองตาด้านตรงๆ ได้อย่างสบาย และพูดอย่างนุ่มนวลว่า “ให้อภัยผมนะ” ลมหายใจของเขาอุ่นอยู่บนใบหน้านั้นโดยแทบจะไม่ส่งกลิ่นฉุนของเหล้ากลิ่นพิสดริด และริมฝีปากเขาซึ่งอัมเต็มและเชิญชวนก็ขยับใกล้เข้ามาอย่างน่าหวั่นไหว

แสงฟ้าแลบอีกครั้งจากข้างนอกประกาศให้รู้ว่าพายุฝนก่อตัวในทันใด แล้วสายฝนที่เสียงดังก็ก้องก็กระหน่ำลงบนหินชนวนปูหลังคา

ฉันค่อยๆ ยกแขนโอบเอวเขา

“อันความกรุณาปรานี จะมีใครบังคับก็หาไม่” ฉันยกคางกล่าวขึ้นมา “หลังมาเองเหมือนฝนอันชื่นใจ จากฟากฟ้าสุราลัยสู่แดนดิน...”

แฟรงก์หัวเราะและแหงนหน้าขึ้นมอง คราบที่ซ้อนกันหลายหย่อมบนเพดานเป็นलगรายว่าเราอาจไม่มีโอกาสที่จะได้นอนแห่งสบายตลอดคืน

“ถ้ามันเป็นตัวอย่างความกรุณาปรานีของคุณละก็” เขาว่า “ผมก็ไม่ได้อยากเห็นการแก้แค้นของคุณเลยละ” เสียงสายฟ้าระเบิดขึ้นประหนึ่งเสียงยิงปืนครก เหมือนจะตอบรับคำพูดของเขา เราสองคนหัวเราะและกลับมาผ่นคลายกันอีกครั้ง

เพียงแต่เวลาต่อมา ขณะนอนฟังเสียงลมหายใจลึกสม่ำเสมอของเขาข้างตัว ฉันก็เริ่มสงสัย อย่างที่ฉันพูดไปนั่นแหละ ไม่มีหลักฐานอะไรเลยที่แสดงถึงความไม่ซื่อสัตย์ของฉัน ของฝ่ายฉัน แต่หกปีก็เป็นเวลานานนัก อย่างที่เขาว่านั่นแหละ

๒

หมูปั่นตั้ง

คุณครูก แวะมาหาฉันตามที่นัดแนะกันไว้ ตอนเจ็ดโมงเช้าไม่ขาด ไม่เกินในวันรุ่งขึ้น

“เราจะได้ไปทันดูน้ำค้างบนดอกบัวเตอร์คัพโง่ สาวน้อย” เขาว่าดวงตาเป็นประกายกรุ้มกรุ้มแบบคนชรา เขาเอามอเตอร์ไซค์ของตัวเอง ซึ่งจะเรียกว่าของโบราณก็ได้มาด้วย เพื่อพาเราเข้าสู่พื้นที่ชนบท เครื่องทับดอกไม้ถูกมัดติดกับด้านข้างของเครื่องยนต์ที่มออย่างเรียบร้อยประหนึ่งกันชนของเรือโย่ง มันเป็นการเที่ยวเตร่ตามสบายในชนบทอันเงียบสงบ ซึ่งยิ่งเงียบเข้าไปใหญ่เมื่อเทียบกับเสียงกึกก้องกัมปนาทของมอเตอร์ไซค์ของคุณครูที่จู่ๆ ก็กระตุกและเงียบลง ฉันพบว่าชายชรารู้เรื่องพรรณไม้ในท้องถิ่นเยอะจริงๆ ไม่ใช่แค่จะหาพืชพันธุ์ได้ที่ไหน แต่ยังรู้จักสรรพคุณทางยาของมันและวิธีการปรุงยาด้วย ถ้าฉันเผลอสูดมาจตทั้งหมดลงไปด้วยก็ดีสิ แต่ก็ได้แค่ฟังเสียงชราภาพแตกพร่าอย่างตั้งใจ และพยายามอย่างดีที่สุดที่จะเก็บข้อมูลนั้นไว้ในความทรงจำขณะที่เก็บตัวอย่างพืชของเราไว้ในเครื่องทับดอกไม้อันหนาหนัก

เราพักกินอาหารเที่ยงที่ใส่กล่องติดตัวไปแถวๆ เซึ่งเขายอดตัดที่น่าสนใจ มันเป็นที่ลี้ภัยเหมือนเนินเขาใกล้เคียงส่วนใหญ่ มีส่วนที่ยื่นล้ำออกไปและ

ผาชันเช่นเดียวกัน แต่ก็มีส่วนที่แตกต่าง นั่นคือทางเดินที่โดนเหยียบย่ำจนสึกทอขึ้นสู่ด้านหนึ่ง แล้วจู่ๆ ก็ล้มหายไปหลังหินแกรนิตที่โผล่พื้นดินขึ้นมา

“ข้างบนนั่นมีอะไรคะ” ฉันถามพร้อมกับยื่นแซนด์วิชแฮมไปทางนั้น “ดูท่าจะลำบากพอควรถ้าจะไปปิกนิกที่นั่น”

“อา” คุณครูกเหลือบมองเนินเขา นั้น “นั่นนะเกร์กนาดูไน่ สาวน้อยผมตั้งใจจะพาคุณไปดูหลังจากเราอ้อมกันแล้ว”

“จริงหรือคะ ที่นั่นมีอะไรพิเศษหรือ”

“อ้อ มีสิ” เขาตอบ แต่ไม่ยอมอธิบายต่อ แค่ออกว่าเอาไว้ฉันเห็นแล้วจะรู้เอง

ฉันเกิดกลัวขึ้นมาว่าเขาจะสามารถป่ายปีนทางเดินชันๆ เช่นนั้นได้ไหม แต่ความรู้สึกนั้นก็ระเหยหายไปเมื่อฉันพบว่าตัวเองเดินหอบตามหลังเขา จนในที่สุดคุณครูก็ต้องยื่นมือที่มีเส้นเลือดปูดโปนออกมาและดึงฉันข้ามขอบเขาขึ้นไป

“นี่ไงล่ะ” เขาผายมือข้างหนึ่งด้วยท่าทางราวกับเป็นเจ้าของที่ไม่ปาน

“อะไรกัน นี่มันวงหินนี่นา!” ฉันร้องอย่างดีใจ “วงหินขนาดย่อม!”

เพราะสงครามที่เดียว ฉันเลยไม่ได้ไปเยือนที่ราบซอลส์บริมาหลายปีแล้ว แต่ฉันกับแฟรงก์เคยไปชมสโตนเฮนจ์แล้วหลังจากที่เราแต่งงานกันได้ไม่นาน เราก็เหมือนนักท่องเที่ยวคนอื่นๆ ที่เดินเล่นพานอย่างคร่ำครวญอยู่ท่ามกลางหินตั้งขนาดมหึมาที่ต้องอ้าปากค้างกับหินแท่นพิธิ (“ที่ซึ่งบาทหลวงครุอดโบราณทำพิธีบวงสรวงอย่างน่าสยดสยองโดยใช้มนุษย์” คือนัยซึ่งเป็นมรดกยุคเทกซ์นาซบวณนักท่องเที่ยวชาวอิตาเลียนเต็มคันรถประกาศเสียงดังก้องวาน และทุกคนก็พากันถ่ายภาพแท่งหินที่ดูหน้าตาธรรมดาขึ้นอย่างรู้หน้าที่)

ด้วยความหลงใหลในความแม่นยำแบบเดียวกับที่ทำให้แฟรงก์ต้องขยับเน็คไทบนไม้แขวนเสื้อเพื่อให้ปลายทั้งสองข้างห้อยเสมอกันเป๊ะ เราถึงกับเดินอ้อมรอบวงหิน โดยเดินไปตลอดระยะทางระหว่างหลุมเซตกับหลุมวายและนับจำนวนคานหินในวงหินซาร์เซน ซึ่งเป็นวงนอกสุดของหมู่หินก่อนนมที่มา

ที่ตั้งตระหง่าน

สามชั่วโมงต่อมา เรารู้แล้วว่ามิหลุมว้ายกับหลุมแฮตเป็นจำนวนเท่าไร (ห้าสิบเก้า ถ้าคุณอยากรู้นะ แต่ฉันไม่สน) แต่ไม่มีเบาะแสเกี่ยวกับจุดประสงค์ของโครงสร้างนี้มากไปกว่าที่นักโบราณคดีทั้งมือสมัครเล่นและมืออาชีพหลายสิบคนซึ่งเดินเพ่นพ่านไปทั่วสถานที่นี้ตลอดห้าร้อยปีที่ผ่านมาจะหาได้

ความคิดเห็นย่อมต้องมีมาอย่างไม่ขาดสาย ชีวิตในแวดวงวิชาการสอนฉันว่า ความคิดเห็นที่แสดงออกไปอย่างเหมาะสมมักจะดีกว่าข้อเท็จจริงที่แสดงออกไปอย่างไม่เข้าท่า ถ้าเป็นเรื่องความก้าวหน้าทางวิชาชีพละก็

ทั้งวัดเอย สถานที่ฝังศพเอย แล้วยังมีหอดูดาว แดนประหาร (ดังนั้นจึงมีหินพร้อมกับชื่อที่ไม่น่าตั้งว่า “หินสังหาร” ตั้งเยื้องไปด้านหนึ่ง จมลงในหลุมของตัวเองครึ่งก้อน) และตลาดกลางแจ้ง ฉันชอบข้อเสนอสุดท้ายนี้แหละ นึกภาพแม่บ้านยุคอนุสาวรีย์หินเดินเล่นท่ามกลางคานหินพร้อมตะกร้าถั่วงอก แปกก็วิพากษ์วิจารณ์และตัดสินความเงาของถ้วยชามดินแดงชุดล่าสุดที่ส่งมา และฟังคำอ้างของคนทำขนมปังยุคหินรวมทั้งพ่อค้าแม่ขายพลั่วกระดูกงวงและลูกบิดอำพันอย่างไม่ค่อยเชื่อเท่าไร

สิ่งเดียวที่ฉันเห็นว่าขัดแย้งกับสมมติฐานนั้นก็คือการที่มีศพอยู่ใต้หินแท่นพิธีและซากที่เหลือจากการเผาศพในหลุมแฮต ถ้าพวกนี้ไม่ใช่ศพพ่อค้าผู้เคราะห์ร้ายซึ่งถูกกล่าวหาว่าโกงตาชั่งลูกค้า ก็ดูเหมือนว่าจะไม่ถูกสุลักษณะอยู่สักหน่อยที่จะมาฝังศพคนในตลาด

ไม่มีร่องรอยการฝังศพในวงหินขนาดย่อมบนยอดเนินแห่งนี้ คำว่า “ขนาดย่อม” นั้นหมายความว่าวงหินตั้งนั้นเล็กกว่าสโตนเฮนจ์ หินแต่ละก้อนยังคงสูงกว่าฉันสองเท่า และใหญ่เหมือนเมื่อเทียบกับตัวฉัน

ฉันเคยได้ยินจากมัคคุเทศก์อีกคนหนึ่งที่สโตนเฮนจ์ว่าวงหินพวกนี้เกิดขึ้นทั่วทั้งอังกฤษและยุโรป บางที่ก็มีการบูรณะซ่อมแซมดีกว่าที่อื่น บางที่ก็แตกต่างออกไปเล็กน้อยในด้านการเรียงตัวหรือรูปแบบ แต่ทั้งหมดนั้นยังไม่รู้จุดประสงค์และที่มาที่ไป

คุณครูยืนยิ้มอย่างใจดีขณะที่ฉันเดินด้อมท่ามกลางหมู่หิน หยุดเป็นพักๆ เพื่อตะเพินสักก้อนอย่างเบามือ ราวกับสัมผัสของฉันอาจทำให้

เกิดรอยบนหินก้อนมหึมาเหล่านั้นได้

หินตั้งบางก้อนมีลวดลาย เป็นลายทางสีทึมๆ ส่วนก้อนอื่นๆก็เป็นต่างดวงด้วยเกล็ดไม้ก้ำซึ่งสะท้อนแสงแดดยามเช้าเป็นประกายสดใส ทั้งหมดนั้นแตกต่างจากก้อนหินพื้นถิ่นที่โผล่พื้นดินเพี้ยนรอบๆนั้นอย่างชัดเจน ใครก็ตามที่สร้างวงหินนี้ขึ้น และจะด้วยจุดประสงค์อะไรก็ตาม พวกเขาคิดว่าการสักระยิบ เกลาให้ได้รูป และขนย้ายแท่งหินพิเศษมาตั้งวางเพื่อประกาศตัวตนนั้นมีความสำคัญ แต่เกลาให้ได้รูป เกลาอย่างไร ขนย้าย ขนอย่างไร และจากระยะทางที่เหนือจินตนาการขนาดไหนหรือ

“สามีนั่นคงหลงเคลิ้มเลยละ” ฉันบอกคุณครูก ขณะที่ยืดเพื่อขอบคุณเขาที่พาฉันมาชมสถานที่นี้และพืชต่างๆ “ฉันจะพาเขาขึ้นมาดูวันหลัง” ชายชราที่มือหกริ๊งอแล้วยื่นแขนให้ฉันอย่างสุภาพบุรุษที่ยอดสูงสุดของทางเดินฉันจับไว้ และตัดสินใจหลังจากมองทางลงสูงชันแวบหนึ่งว่าแม้เขาจะอายุมากแล้ว เขาน่าจะเดินได้มั่นคงกว่าฉันอีก

บ่ายวันนั้นฉันเดินอย่างสบายอารมณ์ไปตามถนนเข้าหมู่บ้านเพื่อรับแฟรงก์ กลับจากบ้านทำนวิการ์ ฉันสูดอากาศไฮแลนด์อันน่าตื่นตันทึ่งเข้าไปอย่างเป็นสุข พร้อมกลิ่นที่ผสมผสานทั้งดอกเฮทเธอร์ เซจ และบรูม และเพิ่มความสลับร้อนตรึงนั้นตรึงนี้ด้วยควันจากปล่องไฟและกลิ่นฉุนของปลาเฮร์ริงย่าง ยามเมื่อฉันเดินผ่านบ้านที่ตั้งกระจัดกระจายอยู่ หมู่บ้านตั้งอิงแอบอยู่บนทางลาดเอียงที่เชิงผาตระหง่านแห่งหนึ่งซึ่งสูงชันขึ้นจากที่ราบไฮแลนด์ บ้านกลุ่มที่อยู่ใกล้ถนนดูสวยงามดี ความเจริญหลังสงครามยังแผ่ลามไปถึงการทาสีใหม่ด้วย และแม้แต่บ้านพักนักบวชที่น่าจะมีอายุไม่ต่ำกว่าร้อยปีอย่างแน่นอน ก็ยังเดินขอบสีเหลืองสตรอบกรอบหน้าต่างที่แอ่นลง

แม่บ้านของท่านวิการ์มาเปิดประตู เธอเป็นหญิงร่างสูงผอมที่มีสร้อยไข่มุกเทียมสามเส้นอยู่รอบคอ พอได้ฟังว่าฉันเป็นใคร เธอก็ต้อนรับขับสู้ฉันในบ้านและพาฉันเดินไปตามโถงทางเดินยาวแคบและมีดี เรียงรายไปด้วย

ภาพแกะลายสีซีเปียของคนมากมายที่อาจเป็นบุคคลสำคัญในยุคสมัยของตน หรือเป็นญาติผู้เป็นที่รักของท่านวิศวกรคนปัจจุบัน แต่อาจจะเป็นเชื้อพระวงศ์ ก็ได้ เพราะฉันก็เห็นแต่เค้าโครงหน้าในความมืดสลัวนั้น

ตรงข้ามกับห้องทำงานของท่านวิศวกรที่ทำให้ตาพร่าได้เลยด้วยแสงจาก หน้าต่างบานมหิมาที่สูงจากเพดานแทบจะจรดพื้นเต็มผนังหนึ่งด้าน ขาดัง วาดรูปใกล้ๆ กับเตาผิงซึ่งมีภาพสีน้ำมันรูปหน้าผาดำทะมึนติดกับท้องฟ้า ยามค่ำที่วาดไปได้ครึ่งหนึ่ง บอกให้รู้เหตุผลที่ทำหน้าตาแบบนั้น ซึ่งน่าจะ ทำเพิ่มหลังจากสร้างบ้านนานแล้ว

แฟรงก์กับชายร่างอ้วนเตี้ยที่สวมปลอกคอนักบวชกำลังพิจารณา กระดาษเก่าคร่ำคร่าแห่งวินกองหนึ่งบนโต๊ะที่ผนังด้านไกลออกไปอย่าง สบายอารมณ์ แฟรงก์แทบจะไม่เงยหน้าขึ้นมากักตักเลย แต่ท่านวิศวกร หยุดอธิบายอย่างมีมารยาทและรีบเดินมาจับมือฉัน ใบหน้ากลมมนสดใส ด้วยความยินดีและเป็นกันเอง

“คุณนายแรนดัลล์!” เขาร้องพลางบีบมือฉันอย่างจริงจัง “ดีใจที่ได้ พบคุณอีก คุณมาทันฟังข่าวนี้พอดีเลย!”

“ข่าวหรือคะ” ฉันทอดสายตามองความกระดากกระต่าและสภาพ ตัวพิมพ์ของกระดาษบนโต๊ะ และคำนวณวันที่ของข่าวที่พูดถึงว่าน่าจะอยู่ใน ช่วงราวๆ ปี ๑๙๕๐ ก็คงไม่ถึงกับเป็นข่าวใหญ่หฤโศกหรอกถ้าอย่างนั้น

“ใช่แล้ว เรากำลังแกะรอยบรรพบุรุษของสามิคุณที่ชื่อแจ็ก แรนดัลล์ จากรายงานทางการทหารในสมัยนั้น” ท่านวิศวกรเอนตัวเข้ามาใกล้ และพูด ด้วยการขมขมขมิบมุมปากเหมือนพวกแก๊งมาเฟียในหนังสืออเมริกัน “ผม เอื้อ ‘ขอเอื้ม’ รายงานฉบับดั้งเดิมมาจากแฟ้มของสมาคมประวัติศาสตร์แถวนี้แหละ คุณอย่าไปบอกใครเข้าซิยวนะ”

ฉันขำและตกลงที่จะไม่เปิดเผยความลับคอขาดบาดตายของเขา และ เหลียวมองหาเก้าอี้สบายๆ ลักตัวที่จะได้นั่งฟังการเปิดเผยเรื่องราวล่าสุดจาก ศตวรรษที่สิบแปด เก้าอี้แบบพนักมีปีกที่อยู่ใกล้หน้าต่างที่สุดดูน่าจะเหมาะ แต่พอฉันเอื้อมมือไปเพื่อจะจับมันหันหน้าเข้าหาโต๊ะ ฉันก็พบว่ามีคนนั่งอยู่ แล้ว ผู้ครอบครองเก้าอี้เป็นเด็กชายตัวเล็กๆ ที่มีผมหนาดำเป็นเงา เขาขดตัว

ซุกแก้อี้และหลับสนิท

“โรเจอร์!” ท่านวิศวกรที่เข้ามาช่วยฉันก็ประหลาดใจพอๆกัน เด็กชายสะดุ้งตื่น ผุดลุกนั่งตัวตรง ดวงตาสีตะไคร่น้ำเบิกกว้าง

“มาทำอะไรที่นี่ เจ้าเด็กเกร” ท่านวิศวกรดูอย่างเอ็นดู “อ้อ กลับไประหว่างอ่านการ์ตูนในหนังสือพิมพ์อีกแล้วอะ” ท่านกอบหน้ากระดาศีตไสขึ้นมาและส่งมันให้หนุ่มน้อย “วิ่งไปเดี๋ยวนี้เลย โรเจอร์ พ่อมีธุระกับคุณแรนดัลล์สองคนนี่ อ้อ เดี๋ยว ลืมแนะนำไปเลย คุณนายแรนดัลล์นี่ลูกชายผม โรเจอร์”

ฉันออกจะประหลาดใจอยู่ ถ้าฉันจะเคยเห็นผู้ชายสักคนที่น่าจะเป็นหนุ่มโสดแน่นอน ฉันคิดว่าต้องเป็นสาธุคุณเวคฟิลด์นี่แหละ แต่ฉันก็ยังรับมือนี่ขึ้นมาให้อย่างมีมารยาทและเขย่าวอย่างอบอุ่น พร้อมกับบอดใจที่จะไม่เช็ดคราบเหนียวเหนอะกับกระโปรงตัวเอง

สาธุคุณเวคฟิลด์มองตามเด็กชายไปอย่างเอ็นดูเมื่อเขาเดินออกไปที่ห้องครัว

“ที่จริงเป็นลูกชายของหลานสาวผมนะ” เขาบอกความจริง “พ่อแกถูกยิงตายแถวช่องแคบ ส่วนแม่ก็ตายเพราะโดนระเบิด ผมก็เลยรับเขามาเลี้ยง”

“ท่านใจดีจังเลย” ฉันพิมพ์่า นึกถึงลุงแลมบ์ขึ้นมา เขาก็ตายเพราะระเบิดในสงครามเช่นกัน โดนระเบิดที่ทิ้งลงใส่ห้องประชุมในพิพิธภัณฑ์อังกฤษซึ่งเขาไปบรรยาย และด้วยความที่รู้จักเขาดี ฉันจึงคิดว่าสิ่งที่เขารู้สึกมากที่สุดก็คือรู้สึกขอบคุณที่ห้องถัดไปซึ่งเป็นส่วนที่เก็บโบราณวัตถุเปอร์เซียรอดพ้นไปได้

“ไม่หรอก ไม่ใช่เลย” ท่านวิศวกรโบกมืออย่างชินๆ “แต่มีเด็กอยู่ในบ้านสักหน่อยก็ดี ที่นี้นั่งเถอะ”

แฟรงก์เริ่มพูดตั้งแต่ฉันยังไม่ทันวางกระเป๋าถือลงด้วยซ้ำ “โชคช่วยอย่างมหัศจรรย์ที่สุดเลยละ แคลร์” เขาตื่นเต้นขณะไล่นิ้วหัวแม่มือไปบนกองกระดาศีตที่มุมเปื้อนขาดหมดแล้ว “ท่านวิศวกรพบรายงานทางการทหารที่พูดถึงโจนาธาน แรนดัลล์ ทั้งชุดเลย”

“คืออย่างนี้ เนื้อหาส่วนที่สำคัญโดดเด่นดูเหมือนจะเป็นการกระทำของร้อยเอกแรนดัลล์” ท่านวิศวกรตั้งข้อสังเกตขณะหยิบกระดาษบางส่วนจากแฟรงก์ “เขาเป็นผู้บัญชาการกองทหารรักษาการณ์ที่ป้อมวิลเลียมเป็นเวลาราวๆ สี่ปี แต่ดูเหมือนจะเอาเวลาบางส่วนในช่วงนั้นไปใช้ในการคุกคามชนบทสกอตเหนือเขตแดนนั้นในนามของพระราชฯ ชุดนี้” เขาแยกกระดาษปึกหนึ่งออกมาอย่างเบามือและวางลงบนโต๊ะ “เป็นรายงานเกี่ยวกับการร้องเรียนผู้กองจากหลายครอบครัวและผู้ถือครองที่ดินมากมาย อ้างทุกข้อหาตั้งแต่ทหารในกองนั้นเข้ามาวุ่นวายกับสาวใช้ของตนไปจนถึงการขโมยม้าซึ่งๆ หน้า นี่ยังไม่พูดถึงเหตุการณ์ต่างๆ นานาที่ถือเป็นการ ‘ดูหมิ่น’ โดยไม่ระบุรายละเอียดนะ”

ฉันท้า “เป็นอันว่าคุณมีโครงขโมยม้าเลื่องชื่ออยู่ในตระกูลสินะ” ฉันทพูดกับแฟรงก์

เขายักไหล่อย่างไม่สะดุ้งสะเทือน “เขาเป็นของเขาย่างนั้น ผมทำอะไรไม่ได้ นี่ ผมแค่อยากรู้เท่านั้นแหละ ข้อร้องเรียนพวกนั้นก็ไม่ใช่แปลกเสียทีเดียว เพราะในช่วงเวลานั้น อังกฤษโดยทั่วไป โดยเฉพาะกองทัพนะ เป็นที่รู้จักว่าไม่เป็นที่ต้อนรับทั่วทั้งไฮแลนด์ ไม่แปลกเลย แต่ที่แปลกก็คือดูเหมือนจะไม่มีอะไรเกิดขึ้นจากข้อร้องเรียนพวกนั้นเลย แม้แต่ข้อหาที่ร้ายแรง”

ท่านวิศวกรซึ่งไม่สามารถนิ่งเฉยได้นานขัดขึ้น “ถูกแล้ว ไซว่าเจ้าหน้าที่ราชการสมัยนั้นจะถูกจับมารับโทษตามมาตรฐานสมัยใหม่หรอกนะ พวกเขาสามารถทำอะไรก็ได้ตามใจชอบถ้าเป็นเรื่องเล็กๆ น้อยๆ แต่แบบนี้มันแปลกมาก ไม่ใช่ว่าข้อร้องเรียนพวกนี้ผ่านการสอบสวนมาแล้วยกฟ้องด้วยนะ แต่ไม่เคยมีการพูดถึงอีกเลย คุณก็รู้ใช่ไหมว่าผมสงสัยอะไร แรนดัลล์บรรพบุรุษของคุณต้องมีคนอุปถัมภ์ ใครสักคนที่สามารถปกป้องเขาจากการตำหนิตืดเย็นของผู้บังคับบัญชาได้”

แฟรงก์เกาหัวพลางหันตามองรายงานพวกนั้น “ท่านอาจพูดถูก แต่จะต้องเป็นใครสักคนที่มีอำนาจพอ ดู อาจจะมีตำแหน่งระดับสูงในกองทัพ หรืออาจจะเป็นขุนนางชั้นสูงสักคนก็ได้”

“ใช่ หรือเป็นไปได้อา...” ทฤษฎีของท่านวิศวกรถูกขัดจังหวะเมื่อคุณนายแกรห์มซึ่งเป็นแม่บ้านเดินเข้ามา

“ฉันยกเครื่องดื่มเล็กๆ น้อยๆ มาให้ค่ะ คุณผู้ชาย” เธอประกาศพลางวางถาดน้ำชาลงกลางโต๊ะอย่างมั่นคง ซึ่งท่านวิศวกรดึงเอารายงานอันล้ำค่าออกมาทันเวลาเฉียดฉิว เธอมองฉันด้วยสายตาแหลมคม ประเมินแขนขาที่อยู่ไม่นิ่งและน้ำแวววาวที่เคลือบลูกตาต่างๆ

“ฉันแอมมาแค่สองถ้วย เพราะคิดว่าบางทีคุณนายแรนดัลล์อาจจะอยากไปอยู่กับฉันในครัว ฉันมีอะไรนิดหน่อยที่...” ฉันไม่รอให้เธอเอ่ยคำชวนจนจบ แต่กระโดดลงขึ้นอย่างกระตือรือร้น ขณะที่เราผลักประตูบานเหวี่ยงที่เปิดออกสู่ห้องครัวของบ้านนักบวช ฉันก็ได้ยินทฤษฎีพวกนั้นเริ่มขึ้นอีกครั้งข้างหลังเรา

น้ำชายังสดใหม่ ร้อน และหอมกรุ่น มีเศษใบชาเล็กน้อยลอยอยู่ในน้ำ “อืม” ฉันส่งเสียงพร้อมกับวางถ้วยลง “ฉันไม่ได้ลืมนิสชาอุหลงมานานแล้ว”

คุณนายแกรห์มพยักหน้ายิ้มสดใสที่ฉันพอใจเครื่องดื่มของเธอ เห็นได้ชัดเลยว่าเธอเองก็ลำบากอยู่เหมือนกัน เธอวางผ้าลูกไม้ถักเองรองไว้ใต้ถ้วยกระเบื้องเนื้อบางและจัดครีมชนิดชั้นพร้อมกับสโคนไว้ให้

“นั่นสิ ช่วงสงครามฉันหาไม่ได้เลยนะ แต่มันเหมาะที่สุดแล้วในการอ่านดวง เคยลองกับชาเอิร์ลเกรย์แล้วใช้ไม่ได้เลย ใบชาเปื่อยเร็วเกินไปยากที่จะบอกอะไรได้”

“อ้อ คุณอ่านดวงจากใบชาหรือคะ” ฉันถาม นึกขำอยู่บ้าง ไม่มีใครที่จะห่างไกลจากพิมพ์นิยมของหมอดูยิปซีมากไปกว่าคุณนายแกรห์มอีกแล้ว ด้วยผมลั่นดัดลอนสีดอกเลากับสร้อยไข่มุกเกอร์ไข่มุกสามเส้นนั้นนะ อากาศกลิ่นน้ำชามองเห็นได้ชัดผ่านลำคอที่พอมยาวและลับหายไปใต้ลูกบิดที่แวววาว

“อ้าว ไซลิคะคุณ ก็ตามที่คุณยายฉันสอนมานานแหละ ซึ่งได้คุณยายของท่านสอนมาอีกที ตีมหาของคุณให้หมดสิ แล้วฉันจะได้ดูว่าในนั้นมีอะไร” เธอเงยหน้าขึ้นมอง บางทีก็เอียงถ้วยให้ต้องแสงไฟ หรือไม่ก็ใช้ฝ่ามือ

เรียวหมุนด้วยซ้ำๆ เพื่อเปลี่ยนมุม

จากนั้นเธอก็วางถ้วยลงอย่างระมัดระวัง อย่างกับกลัวว่ามันจะระเบิด ใส่หน้า ร่องลึกที่มุมปากทั้งสองข้างของเธอยิ่งนูนลึก และคิ้วของเธอก็ขมวดเข้าหากันเหมือนกับว่าไม่เข้าใจ

“อืม” เธอเอ่ยขึ้นในที่สุด “นี่เป็นภาพหนึ่งที่แปลกมากเท่าที่ฉันเคยเห็น”

“หรือคะ” ฉันยังคงนึกขำ แต่ก็เริ่มอยากรู้ขึ้นมาแล้ว “ฉันจะได้พบกับคนแปลกหน้าสูงเข้ม หรือได้เดินทางข้ามน้ำข้ามทะเลหรือคะ”

“ก็เป็นได้นะ” คุณนายแกรทึมจับน้ำเสียงประชดประชันของฉันได้ และพูดด้วยน้ำเสียงแบบเดียวกันพร้อมกับยิ้มน้อยๆ “และอาจจะไม่ใช่ นั่นแหละที่แปลกเกี่ยวกับขาในถ้วยของคุณ ทุกอย่างมันขัดแย้งกันไปหมด มีใบโค้งที่บอกถึงการเดินทาง แต่ก็ตัดด้วยใบแตกที่หมายถึงอยู่นิ่งๆ และมีคนแปลกหน้าแน่นอน หลายคนด้วย และหนึ่งในนั้นคือสามีของคุณ ถ้าฉันอ่านใบชาได้ถูกต้องนะ”

อารมณ์ขันของฉันเจือลงบ้าง หลังจากห่างกันหกปีและอยู่ด้วยกันหกเดือน สามีฉันก็ยังเป็นอะไรที่ใกล้เคียงคนแปลกหน้า แม้ฉันจะไม่เข้าใจว่าใบชาจะรู้ได้อย่างไรก็เถอะ

คิ้วของคุณนายแกรทึมยังคงขมวดมุ่น “ไหนขอฉันดูมือหน่อยซิหนู” เธอว่า

มือที่จับมือฉันมีแต่กระดูก แต่ก็อุ่นอย่างน่าประหลาด กลิ่นน้ำลาเวนเดอร์กำจายออกจากส่วนที่เรียบแปล้ของศีรษะสีเทาที่ก้มลงเหนือฝ่ามือฉัน เธอจ้องมองมือฉันอยู่ครู่ใหญ่ ใช้นิ้วลากไปตามเส้นใดเส้นหนึ่ง เป็นครั้งแรก รวากับกำลังติดตามแผนที่ฉบับหนึ่ง ซึ่งถนนทั้งหมดค่อยๆ เลื่อนหายไปในการ์ตูนแห่งขอที่มีแต่ทรายและพื้นที่เปลี่ยวร้าง

“ว่าไงคะ มืออะไร” ฉันถาม พยายามรักษาท่าที่สบายๆ “หรือดวงชะตาของฉันมันเลวร้ายเกินกว่าจะเปิดเผยได้”

คุณนายแกรทึมซ่อนสายตาสับสนขึ้นและมองใบหน้าฉันอย่างครุ่นคิด แต่ยังคงจับมือฉันอยู่ เธอส่ายหน้าแล้วเม้มปาก

“อ้อ ไม่ใช่หรอกค่ะคุณ ดวงชะตาน่ะไม่ได้อยู่ในมือคุณหรอก แค่

เมลิตพันธุ์ของมันเท่านั้น” ศิระะเหมือนนกนั้นเอียงไปข้างหนึ่งขณะพิจารณา “เส้นลายมือคนเราเปลี่ยนได้นะรู้ไหม พอถึงจุดหนึ่งในชีวิต มันอาจจะผิดแปลกไปจากที่เป็นตอนนี้ได้”

“ฉันไม่เคยรู้เลย ฉันนึกว่าเราเกิดมาพร้อมกับมันเสียอีก แค่นั้นเลย” ฉันยังใจไม่กระซอกมือออก “งั้นเราจะดูลายมือไปทำไมกันล่ะ” ฉันไม่ยอมให้ฟังดูหยาบคายเลย แต่ฉันพบว่าการศึกษาลายมือเช่นนี้น่าหงุดหงิดนัก โดยเฉพาะเมื่อทำหลังจากอ่านไบเบิลมาสตๆ รื้อนๆ คุณนายแกรทึมเผยยิ้มอย่างที่ผมไม่เคยคาดคิด และพับนิ้วฉันกำเข้าไป

“นี่แน่ะ เส้นลายมือของคุณจะบอกว่าคุณเป็นอะไรนะที่รัก เพราะอย่างนั้นมันถึงได้เปลี่ยนหรือน่าจะเปลี่ยนไป แต่บางคนก็ไม่เปลี่ยนนะ พวกที่โชคร้ายมากพอที่จะไม่มีการเปลี่ยนแปลงตัวเองเลย แต่คนแบบนั้นมีน้อย” เธอบีบมือฉันที่กำลังอยู่และตบเบาๆ “ฉันคิดว่าคุณไม่จำเป็นหนึ่งในนั้น แค่นิ้วมือของคุณก็แสดงให้เห็นการเปลี่ยนแปลงเยอะแล้วสำหรับคนที่อายุน้อยขนาดนี้ น่าจะเป็นเพราะสงครามแน่ๆ” เธอพูดเหมือนบอกกับตัวเอง

ฉันอยากรู้ขึ้นมาอีกแล้ว และแบมือออกเอง

“งั้นฉันเป็นอะไรละ ตามที่ลายมือบอกนะ”

คุณนายแกรทึมขมวดคิ้ว แต่ไม่จับมือฉันขึ้นไปดูอีก

“ฉันก็บอกไม่ได้หรอก มันแปลกนะ เพราะมือส่วนใหญ่มีความคล้ายคลึงกันอยู่ นี่ฉันไม่ได้จะบอกว่า ‘ดูคนหนึ่งก็เท่ากับดูทุกคน’ หรอกนะ แต่มันก็มักจะเป็นอย่างนั้น มันมีรูปแบบซ้ำๆ นะ รู้ไหมล่ะ” เธอยิ้มทันใด ยิ้มกว้างอย่างมีเสน่ห์แปลกๆ อดฟันขาวจืดๆ ที่เป็นฟันปลอมชัดๆ

“หมอตุ๊กก็ทำกันแบบนี้แหละ ฉันดูดวงในงานฉลองของโบสถ์ทุกปี หรือว่าเคยทำก่อนที่จะมีสงครามนะ และคิดว่าตอนนี้จะกลับไปทำอีก แต่ที่นี้มีเด็กสาวคนหนึ่งเข้ามาในเต็นท์ และฉันก็อยู่ตรงนั้น ในสภาพมีผ้าโพกหัวเสียบขนนกยูงที่ยืมมาจากคุณโดนัลด์สัน กับอีกคนที่สวมเสื้อคลุมพิมพ์ลายงูตามแบบตะวันออก” ซึ่งก็คือทำนวิการ์ที่สวมเสื้อผ้าเป็นลายนกยูงทั้งตัวและสีเหลืองอร่ามปานดวงตะวัน ยังไงก็เถอะ ฉันมองสำรวจทั่วตัวเธอระหว่างที่ทำเป็นดูลายมือ และเห็นว่าเสื้อเธอโดนตัดแหวกเพื่อเอาไปแลกอาหาร

ใส่น้ำหอมราคาญ และต่างหุ่ห้อยยาวถึงไหล่ ไม่ต้องดูลูกแก้วฉันก็บอกได้ว่าเธอจะมีลูกก่อนงานฉลองปีหน้า” คุณนายแกรทึมหยุดพูด นัยน์ตาสีเทาฉายประกายเจ้าเล่ห์ “ต่อให้มือที่เราจับอยู่นั้นไม่มีแหวน เราก็คต้องใช้ไหวพริบทำนายไปก่อนเลยว่าเธอจะได้แต่งงานเร็วๆ นี่”

ฉันหัวเราะ เธอก็เช่นกัน “หมายความว่าฉันไม่ได้ดูมือพวกเขาเลยสินะ” ฉันถาม “นอกจากมองหาแหวน”

เธอทำท่าประหลาดใจ “อ้อ ต้องดูมือสิ เพียงแต่เรารู้ล่วงหน้าอยู่แล้วว่าจะได้เห็นอะไร โดยทั่วไปนะ” เธอพยักหน้ามาทางมือของฉันที่แบเปิดอยู่ “แต่ฉันไม่รู้รูปแบบที่ฉันเคยเห็นมาก่อน นิ้วโป้งใหญ่ ซึ่ง” เธอชะงักตัวมาข้างหน้าและตะมุ้มเบาๆ “ตอนนั้นไม่ได้เปลี่ยนไปมาก หมายความว่าฉันเป็นคนหนักแน่น และมีพลังใจที่ไม่ยอมให้ใครขัดขวางได้ง่ายๆ” เธอมองฉันด้วยนัยน์ตาเป็นประกาย “เชื่อว่าสามีมุ่ก็น่าจะบอกแบบนี้ได้ ส่วนตรงนั้นก็เหมือนกัน” เธอชี้ไปที่เนินเนื้อตรงฐานนิ้วโป้ง

“อะไรคะ”

“เขาเรียกกันว่าเนินศุ่ร์” เธอเ้มริมฝีปากบางๆ เข้าหากัน แม่่มปากจะยกขึ้นอย่างควบคุมไม่ได้ “ถ้าเป็นผู้ชาย เราบอกได้ว่ามันหมายถึงเขาโปรดปรานสาวๆ แต่สำหรับผู้หญิงก็จะต่างออกไปหน่อย ถ้าจะให้พูดสุภาพ ฉันก็จะทำนายให้คุณนิดๆ หน่อยๆ และบอกได้ว่าสามีไม่อยากจะอยู่ห่างเตียงของคุณเลย” เธอหัวเราะเบาๆ ลงลูกคออย่างสื่อความหมายทางเพศจนฉันประหลาดใจ และฉันก็หน้าแดงเล็กน้อย

แม่บ้านผู้สูงวัยสำรวจมือฉันอีกครั้ง แล้วเอานิ้วชี้จิ้มตรงนั้นตรงนี้ ประกอบคำพูดของเธอ

“ที่นี่ก็ตรงนั้น เส้นชีวิตคมชัด คุณมีสุขภาพดี และน่าจะเป็นอย่างนั้นไปเรื่อยๆ แต่เส้นชีวิตโดนตัดผ่าน หมายความว่าชีวิตคุณจะเปลี่ยนอย่างเด่นชัด อืม ก็จริงสำหรับเราทุกคนใช้ไหมละ แต่ของคุณนะโดนตัดขาดมากกว่าที่ปกติฉันจะเห็น คือขาดเป็นท่อนๆ เลยนะ ส่วนเส้นสมรสมของคุณคืออย่างนั้นะ” เธอส่ายหน้าอีกครั้ง “มันแยกออก ก็ไม่ใช่เรื่องผิดปกติหรอกนะ หมายถึงจะได้แต่งงานสองครั้ง...”

ฉันแสดงปฏิกิริยาแค่นิดเดียวและข่มลงใต้ทันที แต่เธอจับอาการ
รูปเดียวนั้นได้และเงยหน้ามองทันควัน เห็นอย่างนี้แล้วฉันคิดว่าเธอน่าจะเป็น
หมอดูที่เฉียบคมทีเดียว ศีรษะสีเทาหายไปให้ฉันเหมือนจะให้ความมั่นใจ

“เปล่าหรือคุณ ไม่ได้หมายความว่าอะไรเกิดขึ้นกับสามีคุณหรอก
เพียงแต่ว่าถ้ามันมีขึ้นมา” เธอเน้นคำว่า “ถ้า” ด้วยการบีบมือฉันเบาๆ “คุณ
ก็จะไม่ใช่คนที่จะหมดอาลัยตายอยากและปล่อยให้ชีวิตที่เหลือสูญเปล่าไปกับ
ความโศกเศร้า มันหมายความว่าคุณเป็นคนจำพวกที่สามารถรักได้อีกครั้ง
ถ้าต้องสูญเสียรักแรกไป”

เธอหันตามองฝ่ามือฉันอย่างคนสายตาสั้น ลากเล็บที่ตัดจนมนสั้น
ไปบนเส้นสมรสีที่ชัดลึกเบาๆ “แต่เส้นแยกนี้ะ ส่วนใหญ่จะแยกกันไปเลย
ของคุณนี่ปลายแตกเป็นสองเส้น” เธอเงยหน้ามองพร้อมรอยยิ้มขี้เล่น “คุณ
ไม่ใช่คนที่จะแอบมีลับๆ พร้อมกับสองคนหรอก ใช่ไหม”

ฉันสั่นศีรษะพลางหัวเราะ “ไม่เลย ฉันจะเอาเวลาที่ไหนไปมีกันล่ะ”
จากนั้นฉันก็พลิกมือขึ้นให้เธอดูสันด้านนอก

“ฉันได้ยินมาว่าเส้นลึกๆ ด้านข้างของมือบอกให้รู้ว่าเราจะมีลูกกี่คน
ใช่ไหม” ฉันหวังว่าน้ำเสียงฉันจะฟังดูสบายๆ นะ สันมือฉันเรียบอย่าง
น่าผิดหวัง

คุณนายแกร์ทึมสะบัดมืออย่างตำหนิในความคิดนั้น

“อ้อ! หลังจากที่คุณมีลูกสักคนสองคน ก็อาจจะมียีนขึ้นตรงนั้น
เองแหละ ก็เหมือนเส้นบนหน้าคุณนั่นไง พิสูจน์อะไรล่วงหน้าไม่ได้หรอก”

“อ้อ บอกไม่ได้หรอก” ฉันโละงอกอย่างไม่เข้าท่าที่ได้ยินเช่นนั้น และ
กำลังจะถามต่อว่าเส้นลึกที่พาดขวางตรงฐานข้อมือฉันมีความหมายอะไรไหม
(มีโอกาสที่จะฆ่าตัวตายหรือเปล่า) แต่เราถูกขัดจังหวะตอนนั้นโดยสาธุคุณ
เวคฟิลด์ที่ถือถ้วยชาว่างเปล่าเข้ามาในครัว ท่านวางมันลงบนที่วางจาน
ข้างอ่างล้าง แล้วเริ่มรื้อตู้เก็บของอย่างเก๋ๆ กังๆ ด้วยเสียงดังโครมคราม
เห็นได้ชัดว่าหวังจะเรียกให้คนเข้ามาช่วย

คุณนายแกร์ทึมติดตัวลุกขึ้นเพื่อปกป้องห้องครัวซึ่งเป็นพื้นที่สงวน
ของเธอ และผลักท่านสาธุคุณไปด้านหนึ่งอย่างว่องไว แล้วเริ่มจัดชุดน้ำชา

ลงบนถาดที่จะยกไปห้องทำงาน เขาดึงตัวฉันไปยืนแอบด้านหนึ่งเพื่อไม่ให้
เกะกะ

“คุณน่าจะไปที่ห้องทำงานแล้วตีสนิทกับผมและสามีคุณอีกสักถ้วยนะ
คุณนายแรนดัลล์ เราค้นพบอะไรอย่างหนึ่งที่น่าชื่นใจที่สุดเลย”

ฉันดูออกว่าแม้ภายนอกจะดูสงบ ที่จริงเขากำลังจะระเบิดด้วยความ
ปลาบปลื้มกับอะไรก็ตามที่พบ เหมือนเด็กชายตัวเล็กๆ ที่มีคางคกอยู่ใน
กระเป๋ามีผีเสื้อ นี่ฉันจะต้องไปอ่านบิลค่าชักรีด ใบเสร็จค่าซ่อมรองเท้า
หรือเอกสารที่น่าสนใจทำนองเดียวกันของร้อยเอก โจนาธาน แรนดัลล์
อย่างแน่นอน

แฟรงก์หมกมุ่นอยู่กับเอกสารแหงว่วันจนแทบจะไม่เงยหน้าขึ้นมอง
เมื่อฉันเข้าไปในห้องทำงาน เขายอมส่งมันให้แก่มือสั่นป้อมของท่านวิศวกร
อย่างไม่เต็มใจนัก และเดินอ้อมมายืนข้างหลังสาธุคุณเวคฟีลด์และมอง
ข้ามไหล่ท่าน เหมือนกับว่าเขาทนให้ออกสารนั้นคลาดสายตาไปไม่ได้แม้แต่
ขณะเดียว

“โงะคะ” ฉันพูดอย่างมีมารยาท มือก็ลูบเศษกระดาษที่เลอะเทอะนั้น
“อืม จริงด้วย น่าสนใจมาก” ที่จริงแล้วลายมือเหมือนโยแมงมุมนั้นเลือนราง
และประดิษฐ์เสียจนดูแทบจะไม่คุ้มกับความลำบากในการแกะปริศนาเลย
มีอยู่แผ่นหนึ่งที่เก็บรักษาดีกว่าแผ่นอื่นๆ และมีตราประทับอะไรสักอย่าง
อยู่ที่หัวกระดาษ

“ดูยุคแห่ง...ซานตริงแฮมหรือคะ” ฉันถามพร้อมกับมองตราประทับนั้น
ซึ่งเป็นรูปเสือดาวหมอบเลื้อนๆ มีตัวพิมพ์ข้างล่าง ซึ่งอ่านง่ายกว่าลายมือเขียน

“ใช่แล้ว” ท่านวิศวกรรับ ยิ้มสดใสกว่าเดิมอีก “เป็นตำแหน่งที่สมัยนี้
ยกเลิกไปแล้ว ฐึ่หละคะ”

ฉันไม่รู้ แต่ก็พยักหน้าด้วยไหวพริบ ด้วยคุ้นเคยดีกับนักประวัติศาสตร์
ศาสตร์ที่กำลังบ้าคลั่งจากการค้นพบอะไรสักอย่าง จนเราแทบจะไม่จำเป็นต้อง
ทำอะไรมาเกินไปกว่าการพยักหน้าเป็นระยะๆ แล้วบอกว่า “โอ๊ะ จริงหรอคะ”
หรือว่า “ช่างน่าสนใจเป็นที่สุดอะไรอย่างนี้!” โดยเว้นจังหวะให้เหมาะสม

หลังจากที่เที่ยงกันไปโยนกันมาระหว่างแฟรงก์กับท่านวิศวกรอยู่พักหนึ่ง

ฝ่ายหลังก็ได้รับเกียรติให้เล่าถึงสิ่งที่ค้นพบให้ฉันฟัง เรื่องไร้สาระทั้งหมดนี้ทำให้เห็นชัดๆเลยว่าบรรพบุรุษคนนี้ของแฟรงก์ หรือแบล็ก แจ็ก แรนต์ลล์ ผู้อื้อฉาวไม่ได้เป็นเพียงทหารกล้าของพระราชทานั้น แต่ยังเป็นสายลับลับๆ ที่ไว้วางใจของดยุคแห่งซานตริงแฮมด้วย

“แทบจะเรียกได้ว่าสายลับล่อจับ คุณว่าอย่างนั้นไหมล่ะ ดร.แรนต์ลล์”
ท่านวิศวกรโยนลูกคิดให้แฟรงก์อย่างสวยงาม เขารับแล้วออกวิ่งทันที

“ใช่เลย ใช้ภาษาได้ระมัดระวังมาก...” เขาพลิกกระดาษเบาๆ ด้วยนิ้วชี้ที่ขัดถูสะอาด

“โอ๊ะ จริงเธอคะ” ฉันว่า

“แต่ดูจากเอกสารนี้เหมือนว่าโจนาธาน แรนต์ลล์ จะได้รับความไว้วางใจให้ทำหน้าที่ปลุกระดมความรู้สึกของพวกจาโคไบต์ในหมู่ตระกูลสกอตที่สำคัญทั้งหลายในพื้นที่ของเขา ถ้ามันมีอยู่นะ จุดประสงค์ก็เพื่อให้พวกขุนนางและหัวหน้าตระกูลที่อาจจะแอบมีแนวคิดเอนเอียงไปทางนั้นเผยตัวออกมา แต่ก็แปลกนะ ตัวซานตริงแฮมก็ถูกสงสัยว่าเป็นจาโคไบต์ไม่ใช่หรือ”
แฟรงก์หันไปหาท่านวิศวกรและทำหน้านิ่งคิ้วขมวดเป็นเชิงถาม ศีรษะล้านเล็กน้อยของท่านวิศวกรย่นด้วยหน้านิ่งแบบเดียวกัน

“นั่นสิ จริงด้วย ผมเชื่อว่าคุณพูดถูก แต่เดี๋ยวก่อน ลองดูในตระกูลคาเมรอนก่อน” ท่านก้มลงไปค้นชั้นหนังสือที่อัดแน่นไปด้วยหนังสือปกหนังลูกวัว “เขาต้องพูดถึงซานตริงแฮมแน่”

“ช่างน่าสนใจเป็นที่สุดอะไรอย่างนี้” ฉันพิมพ์ทำ ปลอ่ยให้ความสนใจของตัวเองเร่ร่อนไปสู่กระดานไม้ก๊อกขนาดใหญ่โตมโหฬารที่ปกคลุมผนังด้านหนึ่งของห้องทำงานตั้งแต่พื้นถึงเพดาน

มีสิ่งต่างๆ ติดอยู่สารพัดจนน่าทึ่ง ส่วนใหญ่แล้วเป็นกระดาษอะไรสักอย่าง ทั้งบิลค่าน้ำมัน จดหมาย ประกาศจากสภาเขตอำนาจบิชอป หน้ากระดาษที่หลุดจากหนังสือนิยาย บันทึกต่างๆ ที่เป็นลายมือของท่านวิศวกรเอง แต่ก็ยังมีสิ่งของเล็กๆ น้อยๆ อย่างกุญแจ ฝาขวด และสิ่งที่ดูเหมือนว่าจะเป็นชิ้นส่วนเล็กๆ ของรถยนต์ยึดไว้ด้วยหมุดและเชือก

ฉันกวาดตามองสิ่งละอันพันละน้อยเหล่านี้ไปเรื่อยเปื่อย หูข้างหนึ่ง

ก็ปรับให้รับเสียงตกเสียงกันที่เกิดขึ้นด้านหลัง (ดยุคแห่งซานคริงแฮมน่าจะ
เป็นจาโคโบต์ พวกเขาสรูป) ความสนใจของฉันหยุดอยู่ที่ฝั่งสาแหรกตระกูล
มีหมุดสี่ตัวตึงไว้แต่ละมุมเพื่อยึดให้อยู่กับที่อย่างระมัดระวัง ส่วนบนของ
ฝั่งมีช้อนย้อนไปถึงสมัยต้นศตวรรษที่สิบเจ็ด แต่ชื่อตรงส่วนท้ายต่างหาก
ที่สะดุดสายตาค้น “โรเจอร์ ดับเบิลยู. (แม็คเคนซี) เวคฟิลด์” มันเขียนไว้
อย่างนั้น

“ขอโทษค่ะ” ฉันร้องออกไปขัดจังหวะการโต้เถียงเลือกสุดท้ายว่า
เสือดาวในตราประจำตระกูลของดยุคนั้นมีดอกลิ้นที่อุ้งตีนหรือเปล่า หรือว่า
ตั้งใจให้เป็นดอกโครคัสกันแน่ “นี่ฝั่งตระกูลของลูกชายท่านหรือคะ”

“เอ๊ะ อ้อ ทำไมหรือ ใช่แล้ว ใช่” ท่านวิคาร์หันมาสนใจและรีบ
เดินมาด้วยรอยยิ้มสดใสเจิดจ้าอีกครั้ง ท่านถอดผังรายชื่อจากผนังอย่าง
นุ่มนวลและนำมาวางบนโต๊ะตรงหน้าฉัน

“ผมไม่อยากให้เขาล้อมกรอบตัวเองนะ คุณคงเข้าใจ” ท่านอธิบาย
“สายตระกูลนี้เก่าแก่ทีเดียว สืบย้อนไปได้ถึงศตวรรษที่สิบเจ็ดนะ” นิ้วชี้
บ๊อมๆ ของท่านลากเส้นการสืบเชื้อสายแทบจะด้วยความเคารพนับถือ

“ผมให้เขาใช้นามสกุลผมเพราะดูท่าน่าจะเหมาะกว่า เพราะเขาอยู่ที่นั่น
แต่ผมไม่อยากให้เขาลืมว่าตัวเองมาจากไหน” ท่านย่นหน้าเหมือนจะขอโทษ
“ผมเกรงว่าตระกูลผมเองจะไม่มีอะไรให้อวดอ้าง หมายถึงในเรื่องเชื้อสายนะ
มีแต่พระวิคาร์กับผู้ช่วยบาทหลวง จะมีหลากหลายก็ตรงที่บางคนทำร้าน
หนังสือบ้าง แล้วก็ย้อนกลับไปได้แค่ปี ๑๗๖๒ หรือราวๆ นั้น ไม่ได้เก็บ
ประวัติไว้อย่างดีนะ” ท่านพูดพลางสิ้นศรัทธาอย่างเสียใจต่อความเฉื่อยเนือย
ของบรรพบุรุษของตน

กว่าเราจะได้ออกจากบ้านพักท่านวิคาร์ก็ค่ำแล้ว โดยท่านสัญญาว่า
จะถือจดหมายพวกนั้นเข้าเมืองไปทำสำเนาเป็นครั้งแรกในตอนเช้า แฟรงก์
คุยจ้อเรื่องสายลับและจาโคโบต์อย่างมีความสุขเกือบจะตลอดทางที่กลับไป
บ้านของคุณนายแบร์ต แต่ในที่สุดเขาก็ผิตสังเกตุว่าฉันปิดปากเงียบ

“มีอะไรหรือที่รัก” เขาถามพลางจับแขนฉันอย่างกังวล “รู้สึกไม่สบาย
หรือเปล่า” คำพูดนี้ถามด้วยน้ำเสียงห่วงใยและมีความหวังปะปนกัน

“เปล่า ฉันสบายดี แค่ใช้ความคิดอยู่น่ะ...” ฉันลังเล เพราะเราเคยคุยเรื่องนี้กันแล้ว “ฉันกำลังคิดเรื่องโรเจอร์”

“โรเจอร์อะไร”

ฉันถอนหายใจอย่างหมดความอดทน “จริงๆนะ แพรงก์! ทำไมคุณช่าง...ไม่รู้เรื่องรู้ราวได้ขนาดนี้! โรเจอร์ ลูกชายท่านสาธุคุณเวคฟิลด์ไงล่ะ”

“อ้อ ใช่ จริงด้วย” เขาพูดอย่างไม่สนใจนัก “เด็กคนนี้น่ารักนะ เขาทำอะไร”

“ก็...ก็แค่มีเด็กแบบนั้นเยอะแยะ เด็กกำพร้าล่ะ”

เขามองฉันด้วยสายตาคลุมปลาบ แล้วลั่นศีรษะ

“ไมเอานะแคลร์ จริงๆผมก็อยากทำเหมือนกัน แต่ผมบอกคุณแล้วว่าผมรู้สึกยังไปกับการรับเด็กมาเลี้ยง ก็แค่ว่า...ผมไม่สามารถรู้สึกกับเด็กที่ไม่ใช่...อ้อ ไม่ใช่เลือดเนื้อเชื้อไขของตัวเองได้อย่างที่ควรจะรู้สึก ผมมันไร้สาระและเห็นแก่ตัวจริงๆ แต่ผมก็เป็นอย่างนั้นแหละ บางทีอีกหน่อยผมอาจเปลี่ยนใจก็ได้ แต่ตอนนี้...” เราเดินไปอีกไม่กี่ก้าวพร้อมกับความเงียบที่คอยทิ่มแทง ทันใดนั้นเขาก็หยุดเท้าและหันมาหาฉัน กุมมือฉันไว้

“แคลร์” เขาพูดเสียงแหบ “ผมอยากมีลูก *ของเรา* คุณคือสิ่งที่สำคัญที่สุดในโลกสำหรับผมนะ ผมอยากให้คุณมีความสุขมากกว่าอะไรทั้งหมด แต่ผมอยาก...คือ ผมอยากเก็บคุณไว้คนเดียว ผมกลัวว่าเด็กจากข้างนอก คนที่เราไม่มีสายสัมพันธ์ด้วยจริงๆจะทำให้รู้สึกเหมือนเป็นผู้บุกรุก และผมก็จะไม่พอใจ แต่ถ้าผมสามารถมีลูกกับคุณ ได้เห็นเขาเติบโตในตัวคุณ เห็นเขาเกิดขึ้นมาในโลก...ผมอาจจะรู้สึกเหมือนกับว่า...เขาเป็นสิ่งที่ออกมาจากคุณมากกว่า แล้วก็ผมด้วย เป็นส่วนหนึ่งของครอบครัวจริงๆนะ” เขาทำตาโตวิงวอน

“ก็ได้ค่ะ ฉันเข้าใจ” ฉันยินดีที่จะเลิกพูดเรื่องนี้ หมายถึงตอนนี้ละ ฉันหันกลับไปจะเดินต่อ แต่เขาก็เอื้อมมือมาดึงฉันเข้าไปในอ้อมแขน

“แคลร์ ผมรักคุณนะ” ความอ่อนโยนในน้ำเสียงนั้นจับใจฉัน และฉันก็ซบศีรษะลงกับแก้มเก๋ตของเขา รู้สึกถึงความอบอุ่นและความแข็งแรงของแขนที่โอบรอบตัว

“ฉันก็รักคุณค่ะ” เรายืนกอดเกี่ยวกันอยู่ครู่หนึ่ง โอนเอนเล็กน้อย ไปตามแรงลมที่พัดมาตามถนน แล้วทันใดแฟรงก์ก็ผละออกเล็กน้อย แล้ว ก้มหน้ายิ้มให้ฉัน

“อีกอย่าง” เขาพูดเบาๆ ลูบผมที่โดนลมพัดให้พันจากใบหน้าของฉัน “เรายังไม่ยอมแพ้ใช่ไหม”

ฉันยิ้มตอบ “ค่ะ”

เขาจับมือฉันไปหนีบไว้แน่นใต้ข้อศอก แล้วเราก็นั่งหันหน้าไปทางที่พักของเรา

“พร้อมจะลองอีกครั้งไหม”

“ได้ เอลิ” เราเดินทอดน่องจับจูงกันไป กลับไปที่ถนนเกียร์ไชด์ ภาพของบาร์กัมเมอร์ หินแกะลายแบบพิคต์ที่ตั้งอยู่ตรงมุมถนนตรงนั้นเอง ที่ทำให้ฉันนึกถึงอะไรโบราณขึ้นมาได้

“ลืมนี่ไปเลย!” ฉันร้องออกไป “ฉันมีอะไรน่าตื่นเต้นแน่จะให้คุณดูนะ” แฟรงก์ก้มหน้ามองฉันและรั้งตัวฉันแนบใกล้ เขาบีบมือฉัน

“ผมก็มีเหมือนกัน” เขาพูดพลางยิ้มกว้าง “ไว้คุณค่อยให้ผมดูของคุณ พรุ่งนี้แล้วกันนะ”

แต่เมื่อพรุ่งนี้มาถึง เรากลับมืออย่างอื่นต้องทำ ฉันลืมนี่ไปเลยว่าเราตั้งใจจะไปเที่ยวหุบเขาเกรตกลีนที่ทะเลสาบลีคเนส

การขับรถผ่านหุบเขาต้องใช้เวลานาน เราออกกันตั้งแต่เช้ามืดก่อนอาทิตย์ขึ้น หลังจากรีบไปยังรถที่จอดรออยู่ในเวลารุ่งอันเหน็บหนาว ก็ได้ผ่อนคลายได้ผ้าห่มและรู้สึกถึงความอุ่นที่แอบคืบคลานกลับเข้ามาสู่มือและเท้าของฉัน และที่มาพร้อมกันคือความว่างวุ่นอย่างแสนสบายที่สุด ฉันจึงผล็อยหลับไปอย่างมีความสุขกับไหล่ของแฟรงก์ ภาพสุดท้ายที่ฉันรับรู้คือศีรษะของคนขับเป็นเงามืดที่มีขอบสีแดงตัดกับท้องฟ้ายามอรุณรุ่ง

กว่าเราจะไปถึงก็เลยเก้าโมงไปแล้ว และมักคุเทศก์ที่แฟรงก์เรียกตัว

มาก็รอเราอยู่ที่ริมทะเลสาบพร้อมด้วยเรือใบลำเล็ก

“มันเหมาะกับคุณครับ ผมคิดว่าเราจะล่องเรือเลียบข้างทะเลสาบไปถึงปราสาทเออร์คาร์ต บางทีอาจจะกินอะไรรองท้องกันที่นั่น ก่อนที่จะไปต่อ” มัคคุเทรต์เป็นชายร่างเล็กท่าทางเคร่งขรึม สวมเสื้อเชิ้ตผ้าฝ้ายเก่าๆ กับกางเกงผ้าทอลายทแยง เขาเอาตะกร้าปิกนิกไปเก็บไว้ใต้ที่นั่งอย่างเรียบร้อย และยื่นมือที่หนาแน่นมาช่วยดึงฉันลงในตัวเรือ

วันนี้อากาศดีมาก มีต้นไม้สีเขียวเฟื่องผลิบตรกริมฝั่งสูงชันที่เห็นพราเลือนในผิวน้ำกระเพื่อมของทะเลสาบ มัคคุเทรต์ของเรานั้น แม้ดูภายนอกจะเคร่งขรึม แต่ก็รอบรู้และพูดเก่งไม่เบา เขาชี้ให้ดูเกาะแก่งต่างๆ ปราสาทและซากปรักหักพังที่ตั้งอยู่ริมทะเลสาบแคบยาวนั้น

“โน่นไง นั่นละปราสาทเออร์คาร์ต” เขาชี้ไปยังกำแพงหินเรียบซึ่งแทบจะโดนหมอกบังมิด “หรือสิ่งที่ยังหลงเหลือจากปราสาทนั้น มันถูกแม่มดแห่งหุบเขาสาป และเกิดเรื่องทุกชั่วอนิจจังไม่จบไม่สิ้น”

เขาเล่าเรื่องราวของแมรี แกรนต์ ลูกสาวของแลร์ดแห่งปราสาทเออร์คาร์ต และคู่รักของเธอ โดนัลด์ ดอนน์ กวีผู้เป็นบุตรชายตระกูลแม็คโดนัลด์แห่งโบฮันทิน ถูกห้ามไม่ให้พบกันเพราะพ่อของเธอต่อต้านนิสัยของฝ่ายชายที่ชอบ “ลัก” วัวควายตัวไหนๆ ก็ตามที่เขาไปพบเข้า (มัคคุเทรต์รับรองกับเราว่าเป็นอาชีพอายุเก่าแก่และมีเกียรติในไฮแลนด์) แต่พวกเขาเกือบพบกันอยู่ดี เมื่อผู้เป็นพ่อรู้เข้า โดนัลด์จึงถูกล่อไปยังจุดนัดลงและโดนจับตัวไป ด้วยโทษถึงตาย เขาจึงอ้อนวอนขอให้ตัดหัวเขาอย่างสุภาพบุรุษแทนที่จะโดนแขวนคอเยี่ยงอาชญากร คำขอนี้ได้รับการตอบสนอง ชายหนุ่มจึงถูกนำตัวไปยังแท่นประหาร โดยพูดซ้ำๆ ว่า “ปีศาจจะจับแลร์ดแห่งแกรนต์ ถอดรอกเท้า และโดนัลด์ ดอนน์ จะไม่โดนแขวนคอ” เขาไม่โดนจริงๆ และตำนานก็เล่าว่าเมื่อหัวที่โดนถูกดกลิ้งหล่นจากแท่น มันพูดได้ มันบอกว่า “แมรี หยิบหัวข้าขึ้นมา”

ฉันตัวสั่น และแฟรงก์ก็ยกแขนมาโอบฉันไว้ “มีส่วหนึ่งจากบทกวีบทหนึ่งที่เขาทิ้งไว้” เขาพูดเบาๆ “ของโดนัลด์ ดอนน์ นะ เขียนไว้ว่า

“พรุ่งนี้จะถึงฆาตตัวข้าจะหัวขาดบนภูผา
แม่รีแม่เนตรงามย่อมโศกา
ท่านไม่นึกเวทนานางบ้างหรืออย่างไร”

ฉันจับมือเขาบีบเบาๆ

เรื่องราวเกี่ยวกับการทรยศ ฆาตกรรม และความรุนแรงเรื่องแล้ว
เรื่องเล่าที่ถ่ายทอดออกมา ดูราวกับว่าทะเลสาบแห่งนี้จะมีชื่อเสียงในทางร้าย
มาตลอด

“แล้วสัตว์ประหลาดล่ะ” ฉันถาม เหลือบตามองด้านข้างสู่ความลึก
ที่มีดตะมึน ดูเหมือนจะเหมาะสมด้วยประการทั้งปวงที่จะเป็นฉากหลังของ
เรื่องราวเช่นนี้

มักคุเทรก์ของเรายกไหล่และถ่มน้ำลายลงน้ำ

“อ้อ สัตว์ประหลาดในทะเลสาบ ไม่ใช่เรื่องเข้าใจผิดหรอก ที่แน่ๆ
มีเรื่องเล่าเกี่ยวกับบ่อไร่อย่างหนึ่งที่แก่ชราและชั่วร้ายซึ่งครั้งหนึ่งเคยอาศัยอยู่
ในน้ำลึก มีการบูชาัญญสังเวม้นโดยใช้โค หรือบางทีก็ใช้แม้กระทั่งเด็ก
ตัวเล็กๆ ใส่ตะกร้าหวายนลงไปในน้ำ” เขาถ่มน้ำลายอีก “บางคนบอกว่า
ทะเลสาบนี้ไม่มีก้น หลุมตรงกลางนั้นลึกยิ่งกว่าสิ่งใดในสกอตแลนด์” ดวงตา
ย่นๆ ของโกด์ยั้งย่นเข้าไปอีก “แล้วก็เมื่อหลายปีก่อนมีครอบครัวหนึ่งจาก
แลงคาสเซอร์วิ่งเข้ามาที่สถานีตำรวจในอินเวอร์มอริสตัน แพกปาร์ร้องว่า
พวกเขาเห็นสัตว์ประหลาดโผล่ขึ้นมาจากน้ำและซ่อนตัวอยู่ในดงแบร์คเคน
บอกด้วยว่ามันเป็นสัตว์ที่ชวนสยอง ปกคลุมด้วยขนสีแดงและมีเขาน้ำกลว
แล้วก็เคี้ยวอะไรสักอย่าง มีเลือดหยดตุงๆ จากปากด้วย” เขายกมือขึ้น
หยุดฉันที่กำลังจะอุทานออกมาอย่างตกใจ

“เจ้าหน้าที่ตำรวจที่ถูกส่งตัวไปดูกลับมาบอกว่า คือถ้าไม่นับเรื่องเลือด
ที่หยดตุง พวกเขาก็บรรยายได้ไม่ผิดเพี้ยนเลย” เขาหยุดเพื่อสร้างบรรยากาศ
“สำหรับวัวไฮแลนด์แสนสวยตัวหนึ่งที่กำลังเคี้ยวเอื้องอยู่ในดงแบร์คเคน!”

เราลองเรือไปได้ครึ่งความยาวของทะเลสาบ ก่อนจะขึ้นจากเรือไป
กินอาหารเที่ยงช้ากว่าปกติ เราจอดรถยนต์ที่นั่น และใช้เส้นทางกลับทางหุบเขา

โดยไม่เห็นอะไรน่ากลัวเกินไปกว่าหมาจิ้งจอกสีแดงตัวหนึ่งบนถนน ซึ่งเงยหน้ามองอย่างตกตะลึง มีสัตว์อะไรสักอย่างตัวเล็กๆ ห้อยปวงเปียกจากขากรรไกรของมัน พอเราทะยานเลี้ยวโค้ง มันก็กระโดดไปข้างทางและป็นขึ้นเนินอย่างปราดเปรียวราวกับเงา

คำมากแล้วจริงๆ เมื่อในที่สุดเราเดินโซซัดโซเซตามทางเดินไปยังบ้านของคุณนายแบร์ต ขณะที่แฟรงก์คลำหากุญแจ เราก็กอดกันอยู่บนบันได ยังหัวเราะเรื่องเหตุการณ์วันนี้ไม่เลิก

จนกระทั่งเราเปลี่ยนผ้าขึ้นไปบนเตียงแล้วนั้นแหละ ฉันถึงนึกออกว่าจะคุยเรื่องหมู่หินตั้งขนาดย่อมบนแคร่กานาตูนให้แฟรงก์ฟัง ความเหนื่อยล้าของเขาหายวับไปทันที

“จริงหรอ คุณรู้ด้วยหรือว่ามันอยู่ที่ไหน สุดยอดไปเลยແລร์!” เขายิ้มสดใสและเริ่มจะคันกระเป๋าสีเสื้อผ้างุกกัก

“คุณหาอะไรนะ”

“นาฬิกาปลุก” เขาตอบพร้อมกับดึงมันออกมา

“เอามาทำอะไร” ฉันถามอย่างประหลาดใจ

“ผมอยากจะทำให้มันไปเจอพวกเธอนะสิ”

“ใคร”

“พวกแม่มด”

“แม่มดเนี่ยนะ ใครบอกคุณว่ามีแม่มด”

“ท่านวิศวกร” แฟรงก์ตอบ ชอบใจเรื่องตลกนั้นอย่างเห็นได้ชัด “แม่บ้านของเขาก็คือหนึ่งในนั้น”

ฉันนึกถึงคุณนายแกร์ทึมที่วางมาดหยิ่งแล้วแค้นเสียงเยาะ “อย่าเหลวไหลไปหน่อยเลย!”

“คือที่จริงก็ไม่ใช่แม่มดหรอก แต่ก่อนเคยมีแม่มดอยู่ทั่วสกอตแลนด์เป็นเวลาหลายร้อยปี แต่โดนจับเฟามาเรื่อยๆ จนเข้าสู่ศตวรรษที่สิบแปด แต่พวกนี้ที่จริงแล้วเป็นดรูอิดหรืออะไรทำนองนั้นมากกว่า ผมก็ไม่คิดว่าจะเป็นกลุ่มแม่มดจริงๆ ประเภทที่บูชาปีศาจนะ ผมไม่ได้หมายความว่าอย่างนั้น แต่ท่านวิศวกรบอกว่าในท้องถิ่นมีกลุ่มคนที่ยังประกอบพิธีกรรมในวันฉลอง

ดวงอาทิตย์แบบสมัยก่อน ท่านจะมาให้ความสนใจกับความเป็นไปพวกนี้
 มากนักก็ไม่ได้ เพราะมีตำแหน่งค่าอยู่ แต่ท่านก็เป็นคนที่อยากรู้ อยากเห็น
 เกินกว่าจะไม่นำพากับมันได้เหมือนกัน ท่านไม่รู้วาทิพจน์พวกนี้จัดขึ้นที่ไหน
 แต่ถ้ามีวงหินอยู่แถวๆ นี้ละก็ จะต้องเป็นที่นั่นแหละ” เขาถูมือเข้าด้วยกัน
 อย่างหมายมาด “โชคคืออะไรอย่างนี้!”

การตื่นตั้งแต่มีดสักวันเพื่อไปผจญภัยนั้นเป็นเรื่องน่าสนุก แต่สองครั้งในเวลา
 สองวันติดต่อกันนี่เป็นความสุขบนความทรมาณของตัวเองชัดๆ

คราวนี้ไม่มีรถยนต์อันสบายที่มีผ้าห่มและกระติกน้ำร้อนแล้วด้วย
 ฉันเดินสะลึมสะลือจะลืมนิยามแห่งหลังแพรงก็ขึ้นเขา ทั้งยังสะดุดรากไม้
 และเดินเอานิ้วเท้าชนหิน อากาศทั้งหนาวทั้งมีหมอกลง และฉันก็ซุกมือ
 ลึกลงในกระเป๋าเสื้อคาร์ดิแกนของตัวเอง

พอออกแรงเหวี่ยงสุดท้ายดันตัวเองขึ้นไปบนยอดเนินนั้น วงหินก็อยู่
 ตรงหน้าเรา แต่ก็ไม่เห็นจะมองไม่เห็นหมู่หินเหล่านั้นในแสงซมุกซมัวก่อน
 ฟ้าสาง แพรงก็ยืนนิ่งงันและขึ้นชมมัน ขณะที่ฉันทรุดตัวลงบนหินก้อนหนึ่ง
 ที่อยู่ใกล้ๆ และนั่งหอบ

“สวยมาก” เขาพึมพำ จากนั้นก็เดินขึ้นไปเหยียบๆ ที่หินวงนอก ร่าง
 ที่เห็นเป็นเงาของเขาหายไปท่ามกลางเงาของหินที่ใหญ่กว่า มันสวยก็จริง
 แต่ก็น่ากลัวระมัดเลย ฉันตัวสั่น และไม่ใช่ว่าจากความหนาวเสียทีเดียว ถ้า
 ใครก็ตามที่สร้างมันขึ้นมาตั้งใจจะให้เกิดความประหลาดใจแล้วละก็ พวกเขา
 ก็รู้จักสิ่งที่ตัวเองทำดีเลยละ

แพรงก็เดินกลับมาในจิตใจ “ยังไม่มีใครมาเลย” รุ่งๆ เขาก็กระซิบจาก
 ข้างหลัง เล่นเอาฉันสะดุ้ง “มาเถอะ ผมเจอจุดเหมาะๆ ที่เราจะมองเห็น
 ได้ถนัดแล้ว”

บัดนี้แสงเรืองขึ้นจากทางทิศตะวันออกแล้ว มีเพียงสีเทาจางๆ บน
 เส้นขอบฟ้าก็จริง แต่ก็เพียงพอที่ฉันจะไม่เดินสะดุดขณะที่แพรงก็พาฉัน

เดินผ่านช่องที่เขาพบในพุ่มอัลเดอร์ใกล้ๆ กับจุดสูงสุดของทางเดิน มีเนื้อที่ว่างเล็กๆ ในดงไม้แทบไม่พอให้เราสองคนยืนเบียดไหล่กัน แต่ก็เห็นทางเดินได้ชัดเจนดตา และมองเห็นข้างในวงหินด้วยในระยะห่างออกไปไม่เกินยี่สิบฟุต นี่ไม่ใช่ครั้งแรกที่ฉันสงสัยว่าแฟรงก์ทำงานชนิดไหนกันแน่ในช่วงสงคราม เขาดูเหมือนจะรู้เยอะมากจริงๆ เกี่ยวกับการเคลื่อนไหวในความมืดโดยไม่ให้เกิดเสียง

ช่วงขนาดนี้ ฉันไม่อยากได้อะไรมากไปกว่าการขดตัวอยู่ใต้พุ่มไม้อุ่นๆ และหลับลงอีกครั้ง แต่ก็ไม่มีพื้นที่ให้ทำเช่นนั้น ฉันก็เลยยืนต่อไปและมองลงไปที่ทางเดินลาดชันเพื่อดูว่ามีดรูดขึ้นมากหรือเปล่า ฉันเริ่มปวดหลัง เท้าก็ระบม แต่ก็เพียงไม่นาน แสงที่เห็นทางตะวันตกกลายเป็นสีชมพูอ่อน ฉันคิดว่าอีกไม่ถึงครึ่งชั่วโมงก็จะสว่างแล้ว

คนแรกเคลื่อนไหวได้เงียบเชียบไม่แพ้แฟรงก์เลย มีเพียงเสียงกรอบแกรบเบาบางยามที่เท้าของเธอเหยียบกรวดใกล้กับยอดเนิน แล้วสี่ระยะสี่เท้าเรียบกริบก็โผล่ขึ้นมาให้เห็นเงียบๆ คุณนายแกรทมนั่นเอง แปลว่าเรื่องจริงสินะ แม่บ้านของท่านวิคาร์แต่งกายอย่างเหมาะสมในกระโปรงผ้าทอวิดและเสื้อโค้ตขนสัตว์ โดยมีห่อผ้าสีขาวหนีบอยู่ใต้แขนข้างหนึ่ง เธอหายตัวไปหลังหินตั้งก้อนหนึ่งอย่างเงียบกริบประหนึ่งภูตผี

พวกเรามากันอย่างรวดเร็วหลังจากนั้น หนึ่งคนบ้าง สองคนบ้าง สามคนบ้าง พร้อมกับเสียงหัวเราะคิกคักที่กดให้เบาและเสียงกระซิบบนทางเดิน ซึ่งถูกจุปากให้เงียบอย่างรวดเร็วเมื่อพวกเธอเดินเข้ามาจนมองเห็นวงหิน

ฉันจำบางคนได้ มีคุณนายบิวแคนัน เจ้าหน้าที่ไปรษณีย์ของหมู่บ้านผมบลอนด์ที่เพิ่งตัดมาใหม่ๆ และกลิ่นน้ำหอมอ๊อฟีนิงอินปารีสที่กำลังจายรุนแรงออกจากลอนผม ฉันกลิ่นหัวเราะ ดรูดสมัยใหม่เป็นอย่างนี้เองสินะ!

ทั้งหมดมีสิทธิทำคนและเป็นผู้หญิงล้วนๆ มีอายุตั้งแต่หกสิบกว่า ซึ่งก็คือคุณนายแกรทมนั้น ไปจนถึงหญิงสาวในวัยยี่สิบต้นๆ ซึ่งฉันเห็นเซ็นรล เซ็นเด็กแถวร้านขายของเมื่อสองวันก่อน ทุกคนแต่งกายเหมาะกับการเดินในที่ทุรกันดาร โดยมีห่อผ้าอยู่ใต้แขน พวกเธอพูดกันน้อยที่สุดและหายไปข้างหลังก้อนหินหรือไม้พุ่มไม้ ก่อนจะโผล่ออกมาในสภาพมือเปล่า ใน

อ้อมแขนไม่มีอะไร และแต่งกายสีขาวทั้งตัว ฉันได้กลิ่นสบู่ซักผ้าเมื่อคนหนึ่งเดินเฉียดตงพุ่มไม้ของเราไป และดูออกว่าผ้านั้นคือผ้าปูที่นอน คนพวกนี้เอามาห่อตัวและผูกปมไว้ที่หัวไหล่

พวกเธอชุมนุมกันนอกวงหิน โดยเรียงแถวจากอายุมากที่สุดไปหาน้อยที่สุด และยืนคอยเงียบๆ แสงทางทิศตะวันออกเริ่มแผดกล้า

เมื่อดวงตะวันแหวกทางขึ้นมาเหนือเส้นขอบฟ้า แถวของพวกผู้หญิงก็เริ่มขยับ พวกเธอเดินช้าๆ ระหว่างหินสองก้อน โดยมีผู้นำพาเดินตรงไปยังใจกลางวงหิน แล้วพาเดินวนรอบแล้วรอบเล่า พวกเธอยังคงเดินช้าๆ อย่างสง่าผ่าเผยราวกับฝูงหงส์ที่จัดขบวนเป็นวงกลม

แล้วจู่ๆ ผู้นำก็หยุด ชูแขนขึ้น และก้าวเข้าไปกลางวง แหงนหน้าขึ้นมองหินคู่ที่อยู่ทางตะวันออกสุด เธอร้องออกมาด้วยเสียงสูงไม่ดังนัก แต่ก็ชัดเจนพอที่จะได้ยินทั่ววงหิน หมอกที่ลอยนิ่งจับถ้อยคำนั้นและสะท้อนเสียงออกมา ราวกับว่ามันเปล่งออกมาจากรอบตัวจากก้อนหินเหล่านั้นเอง

ไม่ว่าเสียงเพรียกนั้นจะเป็นอะไร มันก็ดังซ้ำอีกครั้งด้วยเสียงของนางรำ เพราะตอนนี้พวกเธอเป็นนางรำไปแล้ว พวกเธอเหยียดแขนออกหากัน แต่ไม่สัมผัส จากนั้นก็พลูบขึ้นพลูบลงสลับกันโดยยังคงเดินเป็นวงกลม ทันใดนั้นวงกลมก็ถูกแบ่งครึ่ง นางรำเจ็ดคนเดินตามเข็มนาฬิกา โดยยังเดินเป็นวงเหมือนเดิม ส่วนที่เหลือเดินไปในทิศทางตรงกันข้าม ครึ่งวงกลมทั้งสองเดินสวนกันด้วยความเร็วที่เพิ่มขึ้นเรื่อยๆ บางครั้งก็กลายเป็นวงกลมเต็มวง แต่บางช่วงก็เป็นสองแถวซ้อนกัน และตรงกลางวงนั้นผู้นำยืนนิ่งสนิท ได้แต่ส่งเสียงแหลมสูงโหยหวนนั้นครั้งแล้วครั้งเล่าด้วยภาษาที่ตายไปนานแล้ว

พวกเธอน่าจะดูน่าขน ซึ่งก็อาจจะเป็นอย่างนั้น ผู้หญิงกลุ่มหนึ่งเอาผ้าปูที่นอนมาห่ม หลายคนตัวหนาและห่างไกลจากคำว่าคล่องแคล่ว พวกเขาดูเหมือนเป็นวงกลมอยู่บนยอดเนิน แต่คนที่ต้นคอฉันตั้งชันเมื่อได้ยินเสียงร้องของพวกเธอ

แล้วพวกเธอก็หยุดโดยพร้อมเพรียงกัน จากนั้นก็หันหน้าไปทางตะวันที่กำลังขึ้น โดยยืนเป็นครึ่งวงกลมสองวงซ้อนกันและเว้นทางเดินว่างไว้ระหว่างทั้งสองครึ่งของวงกลมที่เกิดขึ้น เมื่ออาทิตย์โผล่พ้นเส้นขอบฟ้า แสงตะวัน

ก็สาธทระหว่างหินทางตะวันออก ทั้งยังแทรกเข้ามาระหว่างครึ่งวงกลมทั้งสอง และตกกระทบบนหินก้อนใหญ่ซึ่งมีรอยแยกที่ฝังตรงข้ามของวงหิน นางร่ายินตัวแข็งนั่งอยู่ในเงาแต่ละด้านของลำแสงอยู่ครู่หนึ่ง จากนั้นคุณนายแกรห์มก็เอื่อยะโรออกมาสักอย่างด้วยภาษาแปลกๆ เหมือนเดิมแต่คราวนี้ใช้เสียงพูด แล้วเธอก็หมุนตัวออกเดินไปตามทางของแสง หลังตรกลอนผมสีดอกเลาสะท้อนประกายในแสงตะวัน โดยไม่พูดอะไรแม้แต่คำเดียว หมุ่นางร่ำก้าวตามหลังเธอไป และเดินผ่านรอยแยกในหินก้อนหลักไปที่ละคนจนลับหายไปเงียบๆ

เราหมอบอยู่ในพุ่มอัลเดอร์จนกระทั่งผู้หญิงพวกนั้นซึ่งตอนนี้พูดคุยหัวร่อต่อกระซิกกันเป็นปกติ ไปหยิบเสื้อผ้าของตนและเดินลงเนินไปเป็นกลุ่มมุ่งหน้าไปตี่มกาแพที่บ้านทำนวิคาร์

“เชื่อเขาเลย!” ฉันบิดขี้เกียจ พยายามสลัดความเมื่อยขบออกจากขาและแผ่นหลัง “เป็นภาพที่อลังการน่าดูเชียวละ ไซ้ไหม”

“สุดยอดไปเลย!” แพรงก็ตื่นเต้น “หัวเด็ดตีนขาดผมก็จะไม่ยอมพลาดเหตุการณ์นี้” เขาพลุกออกจากพุ่มไม้ราวกับงูเลื้อย ทั้งให้ฉันกระเสือกกระสนเอาเองในขณะที่เขาก้มหน้าก้มตาอยู่ด้านในวงหิน จมูกแทบจะติดพื้นอย่างกับหมาปลัดฮาวนด์

“มองหอะไรของคุณนะ” ฉันถาม ฉันเข้าไปในวงหินอย่างไม่เต็มใจนักแต่วันใหม่มาถึงเต็มที่แล้ว และหินพวกนั้นแม้ยังน่าประทับใจก็จริง แต่ความน่ากลัวในแสงอรุณก็หายไปเยอะแล้ว

“เครื่องหมายนะสิ” เขาตอบขณะลงโคลนสีขา ดวงตาจ้องมองพวงหญ้าสั้นๆ “พวกเขารู้ได้ยังไงว่าจะเริ่มและหยุดตรงไหน”

“คำถามน่าสนใจดี ฉันไม่เห็นอะไรเลย” แต่เมื่อทอดสายตาไปบนพื้นฉันก็เห็นต้นไม้ที่น่าสนใจออกอยู่ใกล้ๆฐานของหินสูงก้อนหนึ่ง พอร์เก็ตมีนีอตหรือเปล่า ไม่หรอก ไม่น่าใช่ ต้นนี้มีดอกสีน้ำเงินเข้มล้อมรอบตรงกลางสีส้ม น่าสนใจมาก ฉันออกเดินไปหามัน แพรงก็ซึ่งหูไวกว่าก็พรวดพราดลุกขึ้นแล้วคว้าแขนฉัน รีบลากฉันออกจากวงหินได้ทันเวลาก่อนที่นางร่ายามเข้าคนหนึ่งจะเข้ามาจากอีกด้าน

คุณแกรนตันะเอง ผู้หญิงตัวเล็กร่างท้วมที่เปิดร้านของหวานและขนมอบที่ถนนไฮสตรีย์ในเมือง ซึ่งดูจากหุ่นของเธอก็เหมาะดี เธอมองไปรอบๆ อย่างคนสายตาสั้น แล้วก็คลำหาแว่นตาในกระเป๋าตัวเอง พอค้นแว่นลงที่จู่โจมแล้ว เธอก็เดินไปรอบวงหิน แล้วในที่สุดก็กระโจนใส่กับติดผมที่เธอทำหายและกลับมาเอา พอติดกลับเข้าที่ในผมหดหน้าเป็นมันเงาของตัวเองแล้ว เธอก็ดูเหมือนไม่รีบร้อนที่จะกลับไปทำงานทำการ แต่กลับนั่งลงบนหินเกลี้ยงก้อนหนึ่ง แล้วเอนหลังพิงหินยักษ์อีกก้อนเหมือนกับนั่งพิงเพื่อนและจุดบุหรี่อย่างสบายๆ

แฟรงก์ถอนหายใจเบาๆ อย่างไม่ให้อยู่ข้างตัวฉัน “เอาเถอะ” เขาพูดอย่างยอมแพ้ “เราไปกันดีกว่า เธออาจจะนั่งอยู่ตรงนั้นตลอดเช้าเลยก็ได้ ดูจากท่าทางแล้วนะ และผมก็ไม่เห็นเครื่องหมายที่ชัดเจนอะไรเลยด้วย”

“ไว้เราก็คอยกลับมาที่หลังก็ได้” ฉันแนะ ในใจยังคงอยากรู้อเรื่องเถาดอกไม้สีน้ำเงิน

“ได้เลย” แต่เขาหมดความสนใจในวงหินอย่างเห็นได้ชัด ตอนนี้อะแต่หมกมุ่นอยู่กับรายละเอียดของพิธีกรรม เขาถามฉันไม่หยุดปากระหว่างทางเดินลง ปรบเร้าให้ฉันนึกให้ได้ใกล้เคียงที่สุดเท่าที่จะทำได้เกี่ยวกับคำที่พวกเธอร้องออกมา และจังหวะของการรำรำ

“นอร์ส” เขาเอ่ยออกมาอย่างพึงพอใจในที่สุด “รากคำพวกนั้นเป็นภาษา นอร์สโบราณ ผมเกือบจะมั่นใจเลย แต่ทำร่า” เขาสิ้นศรัทธาพลางครุ่นคิด “ไม่ใช่ ทำร่าเก่ากว่านั้นมาก ไม่ใช่ว่าไวก็งั้นไม่มีการเต้นรำเป็นวงหรอกนะ” เขาว่าพลางเลิคว่างอย่างจับผิด ทำอย่างกับฉันพูดว่าฉันไม่มีอย่างนั้นแหละ “แต่รูปแบบการแปรชบวนแบบสองแถว นั้นนะ...อืม มันเหมือน...เอ่อ ลวดลายบางอย่างบนเครื่องปั้นดินเผาเคลือบเงา ของพวกปิกเกอร์ก็มีรูปแบบคล้ายๆ อย่างนั้น แต่ก็อีกนั่นแหละ...อืม”

เขาเข้าสู่ร่างคึกของนักวิชาการอีกแล้ว ได้แต่เพิ่มพากับตัวเองเป็นระยะๆ แต่แล้วภวังค์นั้นก็ถูกทำลายเมื่อเขาเดินสะดุดสิ่งกีดขวางอย่างหนึ่งโดยไม่คาดคิดแถวๆ เซิงเขา เขากางแขนออกพร้อมส่งเสียงร้องอย่างตกใจเมื่อเท้าไถลออกและเขาก็กลิ้งไคว่ไคว่ไม่เป็นท่าลงมาในช่วงไม่กี่ฟุตสุดท้ายของทางเดิน

ไปหยุดที่ตงควาร์สลีย์

ฉันรีบวิ่งลงเนินตามไป แต่ก็พบเขาลูกขึ้นนั่งแล้วท่ามกลางต้นไม้ที่สั้นไหวเมื่อฉันลงไปถึงข้างล่าง

“คุณไม่เป็นไรนะ” ฉันถามแม้จะเห็นอยู่แล้วว่าเขาไม่เป็นไร

“คิดอย่างนั้น” เขายกมือขึ้นลูบหน้าผากอย่างงงๆ แล้วลูบผมสีเข้มกลับเข้าที่ “ผมสะดุดอะไร”

“เจ้านี่” ฉันชูกระป๋องปลาซาร์ดีนที่ผู้มาเยือนก่อนหน้านี้ทิ้งเอาไว้ “อันตรายอย่างหนึ่งจากกระแสน้ำเชี่ยว”

“อา” เขาหยิบมันไปจากมือฉัน ส่องเข้าไปข้างใน แล้วก็โยนข้ามไหล่ไปข้างหลัง “เสียต๋ายที่เป็นกระป๋องเปล่า ผมรู้สึกหิวอยู่เชียวหลังจากที่เดินทางมาดื้อนั้นนะ เราไปตู่กันไหมว่าคุณนายแบร์ดจะมีอะไรให้กินเป็นอาหารเข้ายามสายบ้าง”

“ไปสิ” ฉันรับพลางลูบผมปอยสุดท้ายให้เขา “แต่ก็อีกนั้นแหละ เราอาจจะถือนิ้วมือที่ยื่นที่เร็วขึ้นหน่อยก็ได้” ฉันประสานสายตากับเขา

“อา” เขาร้องอีกครั้ง ด้วยน้ำเสียงที่แตกต่างออกไปอย่างสิ้นเชิง เขาลูบมือขึ้นไปตามแขนฉันช้าๆ ก่อนจะไต่ขึ้นไปที่ยอดไม้ที่ด้านข้างลำคอ นิ้วหัวแม่มือเขี่ยตุงหูฉันเบาๆ “ก็อาจจะได้นะ”

“ถ้าคุณไม่หิวจนเกินไปนัก” ฉันว่า แล้วมืออีกข้างของเขาก็หาทางมาอยู่บนแผ่นหลังฉันจนได้ ฝ่ามือแบออกและดันร่างฉันเข้าหาเขาเบาๆ นิ้วไล่ต่ำลงไป ต่ำลงไป ปากของเขาเผยอเล็กน้อยและเขาเป่าลมหายใจบางเบาลงไปตามส่วนคอของเสื้อ ลมหายใจอุ่นๆ ของเขากระตุ้นยอดดอกของฉัน

เขาดันตัวฉันลงนอนบนพื้นหญ้าอย่างระมัดระวัง ดอกควาร์สลีย์ที่ใบพุดจุนกดูเหมือนจะลอยอยู่กลางอากาศรอบศีรษะเขา เขาก้มหน้าลงจูบฉันอย่างนุ่มนวล และจูบไม่หยุดขณะที่ปลดกระดุมเสื้อผ้าฉันไปด้วยทีละเม็ด จากนั้นก็หยุดเพื่อล้วงมือเข้าไปข้างในและหยอกเย้ากับยอดถันที่เบ่งบานของฉัน ท้ายที่สุดเขาก็แหวกเสื้อเปิดตั้งแต่คอลงไปถึงเอว

“อา” เขาร้องอีกด้วยน้ำเสียงอีกแบบ “เหมือนกำมะหยี่สีขาวเลย” เขาพูดด้วยเสียงแหบพร่า ผมของเขาปรกลงมาอีกครั้ง แต่เขาไม่พยายาม

จะปัดมันกลับ

เขาบิดตะขอบราชของฉันหลุดด้วยการตีดนิ้วหัวแม่มืออย่างสวยงามเพียงครั้งเดียว และก้มลงชื่นชมทรวงอกของฉันอย่างช้าชอง ก่อนที่จะผละออกและใช้สองมือประคองมันไว้ แล้วดึงฝ่ามือตัวเองซ้ำๆ ลงมาบรรจบกันระหว่างเนินเนื้อที่นูนเด่น ก่อนจะวาดมือออกไปอย่างนุ่มนวลอีกครั้งโดยไม่หยุดพัก ลากไล่ไปตามแนวซี่โครงของฉันจนถึงแผ่นหลัง ลากขึ้นอีกลากลง แล้ววนรอบ จนฉันร้องครางและบิดร่างเข้าหา เขาจรรถริมฝีปากลงกับปากฉัน แล้วคว่ำร่างฉันแนบเข้าจนสะโพกของเราเบียดกัน เขาก้มหน้าลงมาและเล็มขอบหูฉันอย่างแผ่วเบา

มือที่ลูบหลังฉันอยู่เลื่อนต่ำลง ต่ำลง แล้วหยุดทันทีอย่างนึกไม่ถึงมันเคลื่อนไหวอีกครั้ง แล้วแฟรงก์ก็เงยหน้าขึ้นและเหลือบตาลงมองฉันพร้อมกับยิ้มกว้าง

“ตกลงว่าทั้งหมดนี้มันอะไรกัน” เขาถาม เลียนเสียงบุรุษไปรษณีย์ในหมู่บ้าน “หรือถามว่าทั้งหมดที่ไม่มีนี้มันอะไรกันจะดีกว่า”

“ก็แค่เตรียมตัวให้พร้อมนะ” ฉันพูดอย่างสงบเสถียร “นางพยาบาลถูกสอนให้คาดหวังว่าต้องใช้แผนสำรองค่ะ”

“จริง ๆ นะเคลร์” เขาพึมพำพร้อมกับเลื่อนมือเข้าไปใต้กระโปรงและไต่ผ่านต้นขาขึ้นมาหาความอบอุ่นนุ่มนวลที่ไม่มีอะไรปิดตรงหว่างขาฉัน “คุณเป็นคนที่พร้อมรับสถานการณ์ได้อย่างน่ากลัวที่สุดเท่าที่ผมเคยรู้จักมาเลย”

แฟรงก์เดินเข้ามาข้างหลังตอนที่ฉันนั่งเก้าอี้ในห้องรับแขกค่าวันนั้น โดยมีหนังสือเล่มใหญ่กางอยู่บนตัก

“ทำอะไรอยู่” เขาถาม มีอวบนไหล่ฉันอย่างอ่อนโยน

“หาพิชิตนั่นล่ะ” ฉันตอบพลางสอดนิ้วเข้าไปประหว่งหน้าเพื่อจะได้รู้ว่าถึงตรงไหน “ต้นที่ฉันเห็นในวงหินนะ ดูลิ...” ฉันพลิกหนังสือเปิดออก

“มันอาจจะอยู่ในตระกูลคัมปานูลีซี (Campanulaceae) หรือเจนเชียเนซี (Gentianaceae) หรือโพลโมเนียซี (Polemoniaceae) หรือไม่ก็โบราจินีซี (Boraginaceae) ซึ่งฉันคิดว่าน่าจะเป็นฟอร์เก็ตมีน็อตมากที่สุด แต่ก็อาจจะเป็นพันธุ์อื่นที่ใกล้เคียงกับชนิดนี้ก็ได้ หมายถึง แอนีโมนี พาเทนส์ (*Anemone patens*) นะ” ฉันชี้ภาพประกอบสีของดอกพาสก์ “ฉันไม่คิดว่าจะเป็นดอกพรีตชนิดไหนเลย กลีบดอกไม่ได้มันเสียทีเดียว แต่...” “ถ้าฉันทำไม่ไม่กลับไปเด็ดมาล่ะ” เขาแนะ “คุณครูอาจจะให้ยืมอีกแก่นั้นของเขา หรือ...ไม่เอาดีกว่า ผมมีความคิดเด็ดกว่านั้นอีก ยืมรถคุณนายแบร์ดลีย์ ปลอดภัยกว่านะ แล้วเดินจากถนนไปจนถึงตีนเขานะสันนิษฐาน” “แล้วก็เดินตรงขึ้นไปอีกราวๆ พันหลา” ฉันว่า “ทำไมคุณถึงสนใจพืชต้นนั้นล่ะคะ” ฉันหมุนตัวไปเงยหน้ามองเขา โคมไฟในห้องรับแขก เน้นขอบรูปศีรษะของเขาด้วยเส้นสีทองบางๆ รวากับรูปนักบุญสักองค์ที่เป็นภาพพิมพ์แกะลายสมัยกลาง

“ที่ผมสนใจนะไม่ใช่พืชนั้นหรอก แต่ถ้ายังงั้นคุณจะขึ้นไปบนนั้นอยู่แล้ว ผมก็อยากจะให้คุณมองให้ทั่วด้านนอกของวงหินนั้นหน่อย”

“ได้เลย” ฉันตกลากับคำอย่างเต็มใจ “มองหาอะไรคะ”

“ร่องรอยของไฟ” เขาว่า “ข้อมูลทุกอย่างที่ผมหาอ่านได้เกี่ยวกับเทศกาลเบลทีเน ไฟมักจะถูกจุดถึงในพิธีกรรมเสมอ แต่ผู้หญิงพวกนั้นที่เราเห็นเมื่อก่อนไม่ได้ใช้ไฟเลย ผมสงสัยว่าบางทีพวกเขาอาจจะจุดไฟเบลทีเนตั้งแต่ต้นก่อน แล้วถึงกลับมาร้ายรำในตอนเช้า แม้ว่าในประวัติศาสตร์แล้วควรจะต้องใช้ฝูงวัวในพิธีจุดไฟก็เถอะ นี่ไม่มีร่องรอยของไฟในวงหินเลย” เขาพูดต่อ “แต่เรากลับลงมาก่อนที่ผมจะทันคิดที่จะตรวจดูด้านนอก”

“ได้ค่ะ” ฉันพูดอีกพลางหาเวลานอน การตื่นแต่เช้าตรู่สองวันทำเอาหมดพลังไปเลย ฉันปิดหนังสือและลุกขึ้นยืน “ถ้าหากว่าฉันไม่ต้องตื่นก่อนเก้าโมงนะ”

ที่จริงกว่าฉันจะไปถึงวงหินก็ปาเข้าไปเกือบสิบเอ็ดโมง ฝนตกพรวๆ ฉันตัวเปียกไปหมดและไม่ได้คิดว่าต้องหยิบเสื้อกันฝนมา ฉันสำรวจด้านนอก

ของวงหินลวกๆ แต่ถ้าเคยมีไฟอยู่ตรงนั้นก็มีใครบางคนลงทุนลบร่องรอยกันเลยทีเดียว

พืชต้นนั้นหาง่ายกว่า มันอยู่ตรงที่ที่ฉันจำได้ ใกล้กับฐานหินก้อนที่สูงที่สุด ฉันตัดมาหลายเถาและเก็บมันไว้ชั่วคราวในผ้าเช็ดหน้า โดยตั้งใจจะจัดการกับมันอย่างเหมาะสมเมื่อกลับไปที่รถคันจิ๋วของคุณนายแบร์ด ซึ่งฉันทิ้งเครื่องทับต้นไม้ที่นั่นทิ้งไว้

หินก้อนที่สูงที่สุดในวงนั้นมีรอยแยกอยู่ ซึ่งเป็นการผ่าตามยาวออกเป็นสองส่วนใหญ่ๆ น่าแปลกที่สองชิ้นนั้นถูกลากออกจากกันด้วยวิธีการบางอย่าง แม้จะดูออกว่าผิวนอกที่หันเข้าหากันนั้นประกบกันได้สนิท มันก็มีช่องว่างสองหรือสามฟุตคั่นอยู่

มีเสียงหึ่งๆแว่วมาจากที่ไหนสักแห่งใกล้ๆนี้ ฉันคิดว่าอาจมีรังผึ้งชุกอยู่ในซอกหินลึกลับ และเอามือวางบนก้อนหินเพื่อจะเอียงตัวเข้าไปในรอยแยกนั้น

หินส่งเสียงกริรร้อง

ฉันถอยออกมาอย่างรวดเร็วที่สุดเท่าที่จะทำได้ ก้าวเท้าอย่างว่องไวจนสะดุดเข้ากับหญ้าสั้นๆ และก้มเจ้าเบ้าลงไปในัน ฉันจ้องมองหินก้อนนั้นเหวี่ยงแตกพลั๊ก

ฉันไม่เคยได้ยินเสียงเช่นนั้นจากสิ่งมีชีวิตที่ไหนเลย ไม่มีทางที่จะบรรยายออกมาได้ นอกจากบอกว่ามันเป็นเสียงกริรร้องชนิดที่คุณอาจคิดว่าจะมาจากก้อนหิน ช่างน่ากลัวเหลือเกิน

หินก้อนอื่นๆเริ่มส่งเสียงตะโกน มีเสียงรบร่ากัน เสียงร้องของคนที่กำลังจะตายและผ้าที่โดนพันร่าง

ฉันสั่นหัวแรงๆให้สมองโล่ง แต่เสียงนั้นยังดังต่อไป ฉันตะเกียกตะกายลุกขึ้นและเดินโซเซไปยังขอบวงหิน เสียงนั้นอื้ออึงอยู่รอบตัวฉัน ทำเอาฉันปวดฟันและหัวหมุน สายตาของฉันเริ่มพร่าเลือน

ฉันไม่รู้แล้วว่าตัวเองเดินตรงไปที่รอยแยกในหินก้อนหลัก หรือว่ามันเป็นอุบัติเหตุที่ฉันเดินผ่านม่านหมอกแห่งเสียงนั้นโดยที่มองไม่เห็นอะไรเลย

มีครั้งหนึ่งที่เดินทางตอนกลางคืน ฉันหลับไปบนเบาะผู้โดยสารของ

